

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№5 (116)
ТРАВЕНЬ
2014 РОКУ**

КРИМ ЗВІТУЄ

Відбулася звітно-виборна конференція Кримського об'єднання церков християн віри євангельської, у якій взяли участь близько 70 делегатів з 18 церков Криму.

На конференції також були присутні перший заступник старшого єпископа України єпископ Микола Синюк і єпископ об'єднань церков ХВЕ південного регіону України Олександр Бабійчук, якому довелося стояти цілу ніч у черзі на кордоні, щоб потрапити до Криму.

2 травня служителі мали добрий час для духовного збудовання та спілкування. В одному дусі вони проповідували про те, як жити і служити в екстремальних умовах. Порушена тема виявилася актуальною, особливо з огляду на ситуацію, що склалася в Криму. Від'їжджаючи з конференції, декому довелося полями оминати затори на трасі, що виникли через протести

кримських татар, не згодних з деякими діями нової влади Криму.

Служителі могли також посприяти на вечірніх зібраннях в церквах м. Джанкою та смт. Крайногвардійського.

Наступного дня пройшла звітно-виборна частина конференції. Старший пресвітер Кримського об'єднання церков ХВЕ Павло Федорук, його заступник Петро Ришко та відповідальні за відділи відзвітували за проведену 2013 року роботу. Об'єднання зросло на одну церкву, отож загальне число членів церкви в Криму — майже 600 членів.

На наступний термін служіння старшого пресвітера був одногослоно переобраний Пав-

ло Федорук. За клопотанням пресвітерської ради Кримського об'єднання та відповідно до рішення правління ЦХВЕУ Павло Васильович був рукопокладений в сан єпископа. Молитву благословення і посвячення звершили єпископи

Микола Синюк і Олександр Бабійчук.

Незважаючи на переміни і деякі труднощі, брати залишаються на місцях, продовжують служіння і потребують молитовної підтримки.

chve.org.ua

МОЛИТВА ОБ'ЄДНАЛА ТИСЯЧІ ХАРКІВ'ЯН

23 квітня в центрі Харкова відбулася перша масова міжконфесійна молитва за Україну. На площі Конституції за різними даними вийшло від трьох до семи тисяч мешканців міста.

Серед тих, хто прийшов, аби висловити своє бажання жити в єдиній неподільній Україні та разом благати Господа про мир, були дуже різні люди починаючи від священиків і завершуючи футбольними фанатами. Прийшло багато молоді, були також літні харків'яни.

«Така масова молитва у Харкові пройшла уперше. Утім, вже близько місяця щоранку з сьомої до восьмої години у центр міста виходять на молитву віруючі різних конфесій, — розповів старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ у Харківській області Сергій Циганков. — Започаткували проведення цих молитовних зібрань служителі євангельських церков міста, зокрема, одним із найактивніших ініціаторів виступив пастор церкви СХБ В'ячеслав Храмов».

Під час молитовного віча В'ячеслав Храмов закликав присутніх відвернутись від темряви і прощати ворогам: «Одна-єдина Христова Україна!» — проголосив він під час своєї проповіді на центральній площі Харкова.

chve.org.ua

МЕЖІ СЛУЖІННЯ

«А Єлисей заслаб на недугу, що з неї й помер. І зійшов до нього Йоаш, Ізраїлів цар, і плакав над ним і говорив: «Батьку мій, батьку мій, колеснице Ізраїлева та верхівці його!». І сказав йому Єлисей: «Візьми лука та стріли». І приніс той до нього лука та стріли. А він сказав Ізраїлевому цареві: «Поклади свою руку на лука!». І той поклав свою руку. А Єлисей поклав свої руки на руки цареві. І він сказав: «Відчини вікно на схід!». І той відчинив. І сказав Єлисей: «Стріляй!». І той вистрілив, а він сказав: «Стріла спасіння Господнього, і стріла спасіння проти Сирії. І поб'єш ти Сирію в Афеку аж до кінця!». І він сказав: «Візьми стріли!». І той узяв, а він сказав до Ізраїлевого царя: «Удар по землі!». І він ударив три рази та й став. І розгнівався на нього Божий чоловік і сказав: «Щоб ти був ударив п'ять або шість раз, тоді побив би Сирію аж до кінця! А тепер тільки три рази поб'єш ти Сирію» (2 Цар. 13:14-19).

Цар Йоаш прийшов до чоловіка Божого попроситися. У глибокому смутку він називав його колесницею і кіннотою Ізраїлю. Іншими словами, він визнає його силу і авторитет, висловлює свою повагу до нього. Йоаш розумів, що Ізраїль втрачає в особі Єлисея того, хто багато разів ставав допомогою і опорою в біді.

Слова Єлисея завжди мали велику вагу. Тому Ізраїльський цар готовий був вислухати пророка і виконати його останнє слово. А Єлисей говорить йому щось неочікуване: «Візьми лука та стріли». Йоаш послухав, бере, стріляє, хоча, може, й не розуміє, для чого це.

Пояснивши значення пострілу, Єлисей дає цареві наступне доручення: «Візьми стріли!.. Удар по землі!». І тут відбувається те, на що хочеться звернути особливу увагу. Цар вдарив по землі тричі і зупинився. Очевидно, він подумав, що цього цілком достатньо. Адже чоловік Божий не сказав, скільки разів бити по землі. Йоаш самостійно встановив межу в дорученому йому ділі — вдарив тричі і зупинився.

СТ. 5

«ЗА ГРОШІ ЩАСТЯ НЕ КУПИШ!»

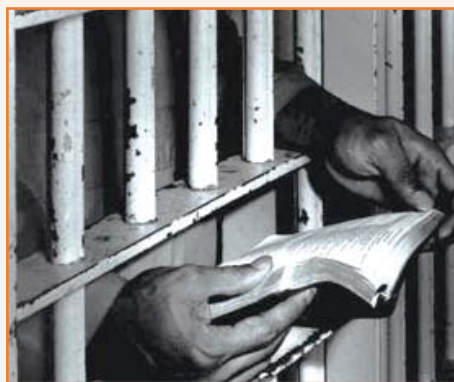
Сповідь колишнього фальшивомонетника

«Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабули, то Я не забуду про тебе!» (Іс. 49:15).

Віктор Мураль-Сікорський народився в Дрогобичі в 1953 році. У графах «мати» і «батько» свідоцтва про народження — жирні прочерки: жінка, що народила його, викинула немовля в ящик для сміття. Інша жінка проходила мимо й почула крик немовляти. Вона заглянула в ящик і знайшла це немовля. Віднесла його в дитячий будинок. Там назвали його Віктором і прізвище придумали: Мураль-Сікорський.

«Ось так моє життя було врятоване, — згадує тепер Віктор. — Я не знаю, що таке дотик материнської руки, ніжність і ласка. Усе моє раннє життя пройшло в дитячих будинках та інтернатах. Але, як і кожна людина на землі, я мріяв про щастя. Думав, що щастя — в силі, коли ти можеш будь-кому дати здачі, можеш постояти за себе. Коли в місті, де була наша школа-інтернат, відкрилася секція по самбо, я був перший, хто пішов туди. Я любив спорт. У 18 років став кандидатом в майстри, у 20 вже був майстром спорту міжнародного класу. Готувався до Олімпійських ігор і навіть був переконаний, що здобуду олімпійське золото.

Але сталося так, що я потрапив в аварію. Таку страшну, що лікар розпорядився везти мене в морг. Але Бог задіяв одного санітара, котрий сказав: «У нього пульс ще прослуховується, може, все-таки відвеземо в лікарню». Вісім місяців мене оперували, зшивали. У цей печальний період життя я нікого зі своїх друзів не бачив біля ліжка, хоч думав, що їх

в мене багато. І розумів філософію цього життя: друзів багато, коли ти високо, а в найгіршу годину навіть голосу їх не почуєш. Тоді мені вперше прийшли в голову думки про Бога. Я навіть мав претензії до Нього: «Де ж Ти? Чому все так сталося? Адже я був майже олімпійським чемпіоном, я такий здібний, а тепер?».

СТ. 5

РАДІСТЬ АПОКАЛІПСИСУ?

3. Ми перемогли.

Вавилон вже впав. Ми вже громадяни Небесного Єрусалима. Але оскільки ми продовжуємо жити на території зруйнованого Вавилону, нас підстерігає двоє родів небезпека. Перша небезпека — це переслідування. Вавилон намагається підкорити нас, змусити забути своє справжнє громадянство. Друга небезпека — спокуси. Вавилон намагається заманити нас, пропонуючи все, що тільки може. І через видіння, дане Іванові, Ісус закликає: «Будьте вірні й непохитні. Пам'ятайте — перемога вже здобута».

Але слід при цьому мати на увазі, що Іван бачить невидиме і описує неописуване. Недаремно ключовими словами книги слугують «немов», «наче», «подібно». Наприклад, апостол пише: «... а голос Його — немов шум великої води» (1:15). Чому таємновидець вдається до різних порівнянь? Відповідь очевидна: жодне з них не може описати почуте повною мірою.

Іван вирішує складне завдання — передати нам явлені йому образи. «Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому», — говорить він (1:3). Не наслідуюсь припустити, що серед нас, жертв загальної освіченості, і суцільного раціоналізму, той, хто слухає, блаженніший від того, хто читає. Тому що, маючи справу з надрукованим текстом, ми насамперед намагаємось не уявити описані в ній образи, а розшифрувати значення слів, якими вони описані.

Спробуйте якимось чином прослухати аудіозапис Книги Об'явлення. Причому так,

як слухали її (книгу, не запис) сучасники Івана від початку до кінця, без поділу на розділи. Провірте — вона відкриється вам зовсім по-іншому.

Однак це не означає, що нам не треба знати смисл, котрий могли бачити в цих образах сучасники Івана. Візьмімо, наприклад, такий текст: «Характерною рисою початку ХХІ століття в Україні було протистояння Києва і Донецька — оранжеві стримували голубих, поки ті не взяли реванш». Про що це? Якщо мова йде про політику, то «оранжеві» — Київ («Наша Україна»), а «голубі» — Донецьк («Партія регіонів»). Але якщо йдеться про футбол, то все навпаки: «голубі» — київське «Динамо», а «оранжеві» — донецький «Шахтар» (за кольором форми цих клубів).

У будь-якому разі думок щодо змісту Книги Об'явлення багато, і суперечок вона породила чимало. Книга, яка була дана, щоб підбадьорити Церкву перед переслідуваннями і спокусами, нерідко стає причиною розбрату.

Чого особливого навчає ця книга, то це — богословського смирення. Ми повинні пам'ятати, що під час першого пришествя Христа найкращі богослови того часу помилялися. Тому беззастовидно було би припустити, що й наші уявлення про Його друге пришествя можуть виявитися, м'яко кажучи, не зовсім правильними.

Структура книги більш-менш чітка. За посланнями семи церквам ідуть три цикли по сім явищ: сім печаток, сім сурм, сім чаш. Але про що йде мова — ось питання. Описується 21 послідовна подія чи по сім аспектів трьох подій, а чи ж 21 раз говориться про одне й те ж, але щоразу — по-іншому? Скільки разів настає суд Божий: три рази, сім разів чи 21 раз?

Насмілюсь припустити поняття «прогресивний паралелізм». Це коли одне й те ж повторюється кілька разів, але з кожним повторенням розкривається все більше й більше аспектів або зростає інтенсивність опису.

Чудовий приклад прогресивного паралелізму — фільм «Титанік», випущений в 2012 році — до століття катастрофи. Взагалі, «Титанік» присвячено багато фільмів, і кожен з них добрий по-своєму. Але якщо камеронівська мелодрама з Вінсета і Ді Капріо — єдина, яку ви дивилися, то ви не бачили жодного з них.

Так ось, ювілейний фільм складається з чотирьох серій, і кожна описує ті самі події ночі з 14 на 15 квітня 1912 року. Причому в першій серії вони розгортаються в контексті відносин пасажирів першого і другого класів. У другій — пасажирів другого і третього класів. Герої третьої серії — члени екіпажу і команди. У четвертій серії історії всіх персонажів переплітаються в фіналі трагедії.

Найграндіознішим прикладом прогресивного паралелізму, на мій погляд, служить музична композиція Моріса Равеля «Болеро». Протягом 15 хвилин малий барабан скрупульозно відбиває незмінний ритм, на фоні якого знову й знову повторюється одна й та ж мелодія, з ним нібито й не пов'язана. Починають її дві флейти — подібно до двох в'юнів, що видираються вгору по стержню бездушного ритмічного малюнка. Потім до них при-

єднується кларнет, далі — фагот, гобой...

Так повторюється знову й знову. Здавалося б, настав час приєднатися скрипкам, але замість цього починає підключатися мідь. Причому спочатку — якоесь крадькома. До часу, коли зазвучать смичкові, мелодія набуває свого власного ритму. І ведуть його саме духові, услід за якими весь оркестр зливається в фінальне тутті.

У музиці я дилетант і впевнений, що будь-який спеціаліст зможе значно краще проаналізувати твір, піддавши моє сприйняття справедливій і конструктивній критиці. Але це не заважає мені насолоджуватися геніальною музикою, і я впевнений — Равель писав її саме для цього.

Так і Книга Об'явлення писалася насамперед не для експертів-богословів і не для умільців розгадувати таємні знаки. Її призначення — не зашифрувати, а відкрити те, що потрібно було переслідуваній Церкві на межі I і II століть. І наслідуюсь припустити, загадка була потрібна їй щонайменше. Церква відчувала потребу в підбадьоренні і надії. Підбадьорення і надії потребує вона і сьогодні. І Господь посилав їй цю звістку через видіння, відкриті Іванові «в дусі».

Через образи тричі семикратних судів Господь нагадує, що:

1. Страждання, які панують у світі, — наслідки гріха.
2. Бог постійно тримає все під контролем.

3. Гріх приречений. Тричі-Святий не потерпить його. Справедливе покарання незворотно.

Драматизм подій наростає у повній відповідності з принципами прогресивного паралелізму. У першому циклі (сім печаток) суду піддається чверть творіння (6:8). У другому (сім сурем) — третина творіння (8:7-12). У третьому (сім чаш) кари зазнає весь світ (16:1-21).

Причому у кожному циклі перед сьомою, фінальною дією звучить інтерлюдія. Тема першої з них (7:1-17) — безпека святих; другої (10:1-11, 14) — свідчення святих; третьої (16:5) — пильність святих.

Чималу роль у видіннях Івана відіграють числа. Причому треба пам'ятати, що для безпосередніх слухачів числа ці мали, скоріше, якісне, ніж кількісне значення. Недаремно на доказ того, що Ісус і є божественним Сином Давида, євангеліст Матвій розділяє Його родовід на три частини по 14 родів. Адже три — число Бога, а 14 — число імені «Давид» (сума кількісних значень букв, що складають Його). Природно було би очікувати, що числове значення чисел в Івановому Апокаліпсисі мало відрізняється від тих, що характерні для всієї апокаліптичної літератури того часу.

3 — число Бога, абсолют, найвищий ступінь чого б то не було.

4 — число світу, сукупність творіння (за числом сторін світу).

7 — святість. У цьому зв'язку трикратне повторення числа 7 означало би абсолютну святість. 777 було би кількісним значенням божественного атрибуту «свят, свят, свят».

Виходячи з цього, 6 — майже 7, — щось, що претендує на святість, але не є таким. 666 — те саме, піднесене в абсолюті: «не свят, не свят, не свят». Це — «число людське»; «це той, хто забрав

соби до голови, що він — бог» (1 М. 3:5).

12 — Ізраїль, повнота. І в цьому зв'язку Іван вводить нову нумерологічну концепцію: 24, «подвійна повнота» — сукупна єдність старозаповітного і новозаповітного народу Божого.

10, майже 12, — багато, але не повнота.

Тисяча (10x10x10) — дуже-дуже-дуже багато.

144 (12x12) — повнота повноти.

144 тисячі (дуже-дуже-дуже багато повноти в повноті) — безмежна кількість. І ще звернімося до такого таксту:

«І бачив я Ангела, що сховався із неба, що мав ключа від безодні і кайдани великі в руці своїй. І схопив він змія, вузя стародавнього, що діявол він і сатана, і зв'язав його на тисячу років — та й кинув його до безодні і замкнув його, і печатку над ним поклав, щоб народи не зводив уже, аж поки не скінчиться тисяча років. А по цьому він розв'язаний буде на короткий час. І бачив я престоли та тих, хто сидів на них, — і душі стятих за свідчення про Ісуса й за Слово Боже, які не вклонились звірині, ані образі її, і не прийняли знамена на чола свої та на руку свою. І вони ожили, і царювали з Христом тисячу років. А інші померлі не ожили, аж поки не скінчиться тисяча років. Це перше воскресіння. Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа і царюватимуть з Ним тисячу років» (Об. 20:1-6).

Писання говорить, що є дві смерті і два воскресіння. Смерть перша — духовна, розділення з Богом. Друга — смерть фізична, наслідок першої. В Адамі ми всі померли духовно (Еф. 2:1; Кол. 2:13) і відтоді помираємо фізично.

Відповідно, і воскресіння перше — воскресіння духовне. Ним воскресає кожен, хто приймає Христа, і смерть друга, фізична, над ним вже не має влади. Це не означає, що християни не старіють і не помирають. Але їх чекає друге воскресіння — у життя вічне. Смерть перестала бути «точкою неповороту». Із тексту (20:4, 6) випливає, що ті, хто ожив у першому воскресінні (тобто ті, хто прийняли Христа), не тільки ожили, а й «царювали» і «будуть царювати» з Христом аж до воскресіння другого, загального.

Господь вміє потішити Свою Церкву.

— У вас проблеми? — запитав Він. І через видіння, дані Іванові, повідомляє дві новини: погану й добру. Погана новина — буде ще гірше, «Страждання зазнаєте в світі» (Ів. 16:33). Добра ж новина — перемога вже одержана. «... Будете відважні: Я світ переміг!».

Філіп Янсі розповів історію про німецький табір для військовополонених. Навесні 1945 року один із ув'язнених спорудив з підручних матеріалів детекторний радіоприймач, і ночами в'язні таємно слухали його. І ось у ніч з 8 на 9 травня вони почули довгоочікувану новину: Німеччина підписала акт про капітуляцію, війна закінчилась. До ранку не залишилося жодного арештанта, які б не знали про це, але охоронці ще цілий тиждень залишалися в невіданні. Однак життя в таборі вже не могло бути таким, як раніше. Будучи ще безправними, ув'язнені усміхалися і жартували, радісно вітали охоронців. Вони знали: перемога вже одержана. Незабаром вони будуть вільними. Коли — не знав ніхто. Могло минути кілька годин, а то й кілька місяців. Але це вже було неминуче.

Через видіння Івана Господь сповіщає нам: перемога вже одержана! «Ото, незабаром приходжу...» Тому замість вишукування ідей, що Іванові була відкрита хронологія кінця світу, краще подивитися, як саме Писання визначає тему книги: «Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своїм рабам, що незабаром статися має. І Він показав, і послав Своїм Ангелом рабові Своему Іванові» (1:1).

«Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому, — час бо близький!» (1:3).

Сергій Головін.

Президент Християнського науково-апологетичного центру. (Друкується зі скороченнями).

Тлумачити Книгу Об'явлення — заняття ризиковане. «Там на невідомих стежинах звірів небачених сліди». Блаженний Ієронім говорив, що в ній стільки ж таємниць, скільки слів, і по сьогодні багато проповідників у благоговійному трепеті намагаються уникати її.

Саме Об'явлення (грецькою — «Апокаліпсис») рання Церква найдовше не зважувалася включити в число текстів, що пізніше склали канон Нового Заповіту, а Мартін Лютер хотів виключити його з канону, кажучи, що насправді вона нічого не об'являє.

Інші готові були прискіпливо розшифровувати значення кожного з образів, складаючи план-графік чи навіть сценарій, відповідно до якого Бог повинен буде здійснювати кінець світу (фільм «Код Омега» — приклад такого сценарію). «Іван побачив багатьох диких чудовиськ, але жодне з них не було настільки диким чи чудернацьким, як деякі з його тлумачень», — писав Честертон.

Чого тільки люди не бачили в Книзі Об'явлення! Сучасники Петра І були впевнені, що там описуються його церковні реформи, оголошували імператора антихристом і цілими селами втікали ховатися в ліси (старовіри і сьогодні живуть в тих лісах).

Хтось в описах нашестя сарани бачив вертолїтні атаки, а в зірці полин — Чорнобильську катастрофу (полин українською — «чорнобиль»).

У сталінські часи побувала думка, що «батько народів» — «друга звірина», яка змушує всіх поклонятися зображенню Леніна — звірини, в котрої «рана смертельна... вздворилася» (мався на увазі замах Фанні Каплан).

Словом, у кожному епоху віруючі сприймали все те, що з ними відбувалося, як події Апокаліпсису. Виглядає на те, що Об'явлення не описує якусь конкретну хронологію, а подає образи, які показують позачасову реальність, і тому кожне покоління бачить в ній те, що стосується саме його.

Отже, зміст Книги Об'явлення можна звести до трьох пунктів:

1. Усе погано.
2. Усе буде ще гірше.

ЗВЕРНЕННЯ ГЛАВ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ЦЕРКОВ УКРАЇНИ З ПРИВОДУ ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Українська держава сьогодні перебуває в особливо відповідальному історичному процесі, коли голос і позиція громадян мають колосальну вагу і визначають курс подальшого розвитку нашої країни на десятки років.

Після трагічних подій Майдану, вторгнення російських військ на українську землю та подальшої незаконної анексії Криму, провокацій та штучної ескалації насильства на сході та півдні України надзвичайно важливо сформувати в українському суспільстві повноту державної влади для ефективної протидії цим загрозам заради єдності, цілісності, незалежності та суверенітету України.

Тому закликаємо всіх громадян України піти на вибори 25 травня 2014 року та проголосувати! Нехай ваш вибір буде свідомим, обдуманим і відповідальним перед інтересами всього українського суспільства. У нинішніх умовах байдужість і відмова від участі у виборах містять серйозну загрозу для миру та стабільності нашої держави.

При цьому застерігаємо кожного відкинути будь-яку спокусу продати свій голос, фальшувати результати виборів чи бути співучасником порушень виборчого законодавства. Лише чесні, прозорі, демократичні вибори — запорука народовладдя та запобіжником від політичної корупції та узурпації влади.

Проголосуйте за того кандидата в Президенти, який, на ваш погляд, зможе захистити національні інтереси України, забезпечити духовний і економічний поступ, побороти корупцію та утвердити моральні цінності в нашій державі.

Закликаємо також продовжувати молитви і пости за мир, єдність, цілісність та суверенітет Української держави. Всемогутній Господь здатний захистити наш народ, якщо кожен з нас облишить зло і гріх та навернеться до Творця і Спасителя з покаянням та смиренним серцем.

Віriamo в добре майбутнє для України, в духовне і економічне піднесення, у кращу долю для українського народу!

Підписано членами Ради Євангельських Протестантських Церков України на засіданні у Києві 14.05.2014 року.

Вирок винесено. Бог прийняв рішення. Цей народ буде винищений. Скільки люди бачили чудес, скільки бачили Божих благословень, Бог їх на руках носив, вів їх, годував, але як тільки Мойсей відійшов, вони зробили собі ідола і стали поклонятись йому. І Боже терпіння закінчилося. Але Мойсей не погодився з Божим рішенням і став просити, щоб Бог помилював народ: «І сталося назавтра, і сказав Мойсей до народу: Ви згрішили великим гріхом, а тепер зійду я до Господа, може, складу окуплення за ваш гріх. І вернувся Мойсей до Господа та й сказав: О, згрішив цей народ великим гріхом, вони зробили собі золотих богів! А тепер, коли б Ти пробачив їм їхній гріх! А як ні, витри мене з книги Своєї, яку Ти написав...» (Вих. 32:30-32).

Непросто було Мойсееві сказати ці слова, але він вирішив пожертвувати вічністю заради цього народу. Слово Боже каже, що немає більшої любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх. І Бог, побачивши таку любов Мойсея до свого народу, його жертвність, милує цілий народ.

Сьогодні в нас вирують різні думки. Один мій родич з Прибалтики якось сказав, що було процтво, що імперія відновиться, і тому нема чого повставати, бо то воля Божа. У нашого народу достатньо гріхів, за які варто покарати, але я вірю, що наш Бог – Бог милостивий, люблячий. Колись Він пожалів Ніневію, хоча Йона чекав на Боже покарання. Але Бог каже: «Невже Я не пожалію це велике місто?».

Невже Бог, Який послав Сина Свого на цю землю ради того, щоб кожен на цій землі міг отримати спасіння, не пожаліє наш народ, якщо ми будемо молити лице Господне? І тому які б не звучали пророцтва, я вірю, що сьогодні доля народу України залежить від позиції народу Божого. Від того, наскільки народ Божий довіряє Господу, наскільки він вірить в милосердя Господне, наскільки довіряє Божій любові, наскільки він встане в проломі за край і наскільки буде благодати лице Господне, щоб Бог помилював наш народ, щоб спас нас, щоб народ України прославив Господа і віддав Йому хвалу і честь. І щоби з України місіонери пішли і славили Господа аж до краю землі.

Років п'ять тому я був на конференції в Жовтневому палаці в Києві. Вона називалася «Пам'ятай весь твій шлях», і на ній вшановували наших героїв віри. Промовці свідчили, як Бог вів їх у жорстокі часи. В тій імперії зла власть їмущі поставили собі за мету знищити навіть пам'ять про Бога. Хрущов обіцяв, що у 80-му році покаже останнього віруючого. Я ще застав ті часи. У 1969 році пішов у перший клас, в другому класі мене вже вигнали зі школи, тому що я не став жовтеням. Вчителів змушували на нас тиснути, учнів змушували на нас тиснути, щоб нас принизити, але Бог був з нами.

Держава старалася зруйнувати Церкву не тільки ззовні, а і зсередини. Диявол завжди так робить. У Ленінграді діяла школа підготовки проповідників-диверсантів, які прекрасно знали Біблію, гарно проповідували, і їх засилали в церкви, щоб вони там зайняли керівні місця. Крім того, вони мали завдання нацьковувати братів один на одного – не тільки в різних конфесіях, але і в одній і тій же церкві.

У Росії в одному майже мільйонному місті церква п'ятидесятників налічувала 50 чоловік, і вони були розбиті на дві групи, які між собою не спілкувалися і дуже ворогували. Чия це була робота? Це робота диявола, це його принцип: розділяй і володарюй.

У церквах пропагували антибіблійні тези, які донині діють в деяких наших церквах. Перша теза: віруючі не повинні вчитися. І нині в багатьох християнських церквах ця вказівка КДБ досі вважається вирішальною. Комуністи чітко розуміли, що коли наші діти будуть вчитися, вони стануть вчителями, лікарями, вченими і будуть здатні впливати на суспільство. Вони понесуть туди християнські ідеї, тому хай працюють кошегарами чи деінде – головне, щоб не мали контакту з людьми, щоб не передали свої ідеї. І ця думка жива донині.

Наступна думка: не можна давати десятину, бо якщо церква має гроші, вона має за що вести свою діяльність, а якщо в церкві немає грошей, то вона нічого і не робить.

Ще одна кадебістська теза – служителі не повинні отримувати грошей. І це зрозуміло: якщо вони будуть постійно працювати в церкві, то буде вестися робота і буде результат, буде успіх. Тому нехай вони працюють день і ніч, заробляючи гроші, лише щоб не мали можливості спілкуватися з людьми.

Усі ці тези були розроблені для того, щоб зруйнувати Церкву зсередини. Ми часто дотримуємося цих думок, навіяних кадебістами, тому треба чітко розуміти, від кого ідуть наші думки. Якщо цією думкою керувалися брати в давнину – це ще не означає, що це правильна думка. Пам'ятаймо, що є той, хто постійно намагається зруйнувати Церкву. Уся тодішня система була спрямована на це, але Бог почув молитви наших батьків, дідів, почув молитви християн всього світу, які благали, щоб імперія зла була зруйнована. І Він без єдиного пострілу, без усякого насилля зруйнував цю імперію. Бог це зробив. І донині люди дивуються, як це сталося.

Сьогодні Путін вважає розвал Радянського

«І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його...» (Єз. 22:30).

Сьогодні кожен з нас має дати відповідь на запитання: хто стане в виломі за цей край? У Біблії можна знайти багато прикладів того, що знаходилися люди, які вставали в виломі за свій народ. Яскравий приклад – Мойсей. «І промовив Господь до Мойсея: Я бачив народ той, і ось народ твердоший він! А тепер залиши Мене, і розпалиться гнів Мій на них, і Я винищу їх, а тебе зроблю великим народом» (Вих. 32:9-10).

ХТО СТАНЕ У ВИЛОМІ?

Віктор Шевчук

**Декан Київської біблійної семінарії
«Благодать та істина», магістр
теології, кандидат технічних наук.**

Союзу найбільшою трагедією. І закликає Горбачова за це судити. Путін не розуміє, що це зробив Господь. Не розуміє, що всі претензії щодо цього – до Господа. Господь зробив це у відповідь на молитви віруючих.

Путін так само не врахував, що в Україні є Церква, яка молиться і яка вірить, що Бог вирішує долю країни. Тому кожен з нас може стати учасником цієї боротьби.

Коли ізраїльський народ воював, Мойсей стояв з піднятими руками і молився до Господа. Перемога залежала не від того, як Ісус Навин боровся, а від того, чи були руки Мойсея підняті і чи Хур і Аарон підтримують їх. Тому кожен з нас може стати тим Хуром і Аароном, тим Мойсеем, який тримає свої руки перед Господом і просить за нашу землю, за наш народ. І якщо ми не опустимо своїх рук, якщо будемо продовжувати молитися, перемога буде за Господом.

Ніхто не вірив, що Радянський Союз може впасти. Такої системи, такого контролю, коли, крім величезної армії КДБ, міліції, була незліченна армія позаштатних працівників, яких називали «сексотами» (в Україні при Сталіні кожний третій був таким «секретним співробітником»), у світі не було. Ніхто не вірив, що можна з цим щось зробити. Але є всемогутній Бог, Який сильніший за всі ці системи, за всіх цих людей. І Він показує, що це Він керує всесвітом і серцями людей.

Бог дав нам свободу, яку ми не заслужили, дав з милості Своєї. І ми заспокоїлися. Бог дав таку свободу для проповіді Євангелія в Україні, яку не мала жодна країна ні тоді, ні тепер. І завдяки цьому сотні тисяч людей прийшли до Бога. Бог дарував нам Свою милість.

Але диявол не змінився. Він день і ніч працює над тим, щоб зруйнувати Церкву Божу. Як і раніше, він працює над тим, щоб руйнувати її ззовні і зсередини. Немає тиску КДБ, зате є інший тиск – тиск ззовні. У всіх засобах масової інформації – засилля окултизму, аморальні люди проповідують свої цінності, повії, збоченці починають вчити наших дітей, як жити, і це зло хоче закріпитися на законодавчому рівні. Тому ми маємо чітко зрозуміти, що тактика диявола залишилась та сама, і маємо їй протистояти.

Я побував в американському місті Клівленді. Там на кожному перехресті – церква. Церков більше, ніж магазинів. І при цьому в Америці якихось півтора відсотка збоченців впроваджують свої закони. Як може статися, що християнська країна, побудована на християнських принципах, може до такого докотитися.

Християни побудували демократію в Америці. Демократія в Європі почалась з Реформації, коли реформатори прийшли до влади. Вони постановили насамперед перекласти Біблію на зрозумілу мову, навчити людей Слово Божому, навчити їх жити за Словом Божим. Систему освіти в Європі розробили протестанти. Відомий основоположник педагогіки Ян Амос Коменський був єпископом в Моравії. За основну ціль всієї системи освіти він ставив підготовку до вічного життя.

Систему освіти в Америці також розробили протестанти. Перша школа в Америці була заснована в штаті Массачусетс. І заснували її християни. Називалася вона «Закон старого спокусника». Вчителі ставили за ціль навчити дітей Слово Божому і протистояти старому спокуснику – дияволу.

Усі коледжі в Америці були засновані з ініціативи

християн. У тому числі – і знаменитий Гарвард. В основі всього навчального процесу в цьому університеті було вчення Ісуса Христа.

Отож християни побудували демократію в Америці і – заспокоїлися. Поступово їх витіснили зі шкіл. У 60-х роках минулого століття в американських школах заборонили молитву. Одрозділо зросло злочинність. Нині все дійшло до того, що у США вже не можна казати «Різдво Христове» – це просто «свято».

Дорогі християни, якщо ми заспокоїмося, то диявол буде брати владу в нашій країні. Ми не повинні залишатися пасивними, ми повинні розуміти, що доля нашої країни залежить від нашої позиції, але, на жаль, більшість християн пасивні. Ми чекаємо, як Бог дасть, як Бог пошле.

Останні події на Майдані показали нашу пасивність. Хоча її можна було бачити і раніше. Коли, наприклад, у нас ввели уроки християнської етики. Бог благословив, Острозька академія розробила ці уроки, Ющенко видав указ запровадити цей курс у школах, десь знайшов гроші, щоб надрукувати підручники. А дехто з наших віруючих заявив: «Ми не будемо посылати наших дітей на ці уроки, бо там священики будуть вчити їх хреститися».

Дорогі мої, а де наші вчителі? Раніше ми казали, що нам не дають вчитися, а коли дозволили, то далі не вчимося. На Волині, на Рівненщині, на Львівщині тисячі сестер проповідують бурячкам або стінам, які шпаклюють і фарбують. Чому вони не проповідують у школі? Чому вони не стали вчителями? Там тисячі, сотні тисяч дітей хочуть почути Слово Боже. А ми пасивні. Ми чекаємо, що хтось це зробить за нас.

Бог дав нам відповідальність за наш народ, за нашу землю, і ми повинні цю відповідальність взяти. На Рівненщині є школи, де навчаються по 600 дітей, але чомусь там вчителі невіруючі, лікарі невіруючі, голова сілради – алкоголік або колишній комуніст. Чому ми такі пасивні? Слово Боже каже: «Хіба серед вас немає розумних, які б могли управляти вами? Чому ви йдете до невіруючих, щоб вони вас судили, щоб вони вами управляли?».

Ми не можемо жити без ярма на шії. Але Слово Боже каже, що коли ти можеш стати вільним, то стань. Бог дав нам цю свободу, дав цю можливість, і ми повинні взяти відповідальність за нашу землю. Повинні зайняти громадянську позицію, стояти за істину.

Нам часто кажуть, що ми повинні терпіти все, що робить влада, бо так Бог сказав. Але Слово Боже так не вчить. Ми поважаємо владу, яка від Бога, однак Іван Хреститель чомусь каже Іроду: «Чому ти взяв братову дружину за жінку, чому ти порушив Закон? Ти чиниш беззаконно».

Нині ніхто з християн не хоче, щоб з ним вчинили так, як з Іваном Хрестителем. Або згадаймо Петра. Встає він і каже: «Ви руками беззаконних Месію розп'яли». Хто його за язик тягнув?

А за що апостол Яків головою поплтався?

Слово Боже каже: «Ви ще не до крові боролись за істину». Бог нас покликав не просто для того,

що ми спаслися. Він нас покликав, щоб ми істину спасіння передавали нашому народу. Він сказав: «Ідіть і навчіть всі народи...» У тому числі і наш, український народ. А як ми можемо навчити наш народ, якщо ми навіть у школі працювати вчителями не бажаємо. Як ми можемо навчити, коли самі не вчимося?

Бог створює цю ситуацію нині в Україні, щоб ми нарешті зрозуміли, що саме від нашої позиції залежить доля нашого народу. Від нашої активності залежить те, якою буде наша країна.

Під час подій на Майдані я був у відрядженні за кордоном. Але троє моїх синів весь час проводили на Майдані. Донька працює під Києвом і на кожні вихідні і під час відпустки також була там. Розносила чай, допомагала, де це було потрібно. І от вона розповідає: «Заходжу в намет, питаю: «Можна за вас помолитися?» – «А ви з якої конфесії?» І тут інші перебивають його: «Та яка різниця? Діти за тебе хочуть помолитися! При чому тут конфесія?».

Ми були дуже пасивними, особливо у перший місяць, а народ відчував величезну духовну спрагу. Так багато людей хотіли, щоб хтось за них помолівся, щоб дали Євангеліє, розказали про Бога. Багато наших там появилось лише після того, як Янукович втік.. І нині кажуть, що вони, мовляв, були на Майдані.

Коли я повернувся в Україну, то дуже тривожно було, а в Америці в мене рідня. І от я зібрав дітей і кажу, що, може, нам варто подумати про переїзд. А вони мені: «Як смаженим запахло, ти вже на Америку дивишся. А чого ж ти нам говориш, що Бог хоче, аби ми працювали серед цього народу, що ми несемо відповідальність за наш народ?».

Однокурсник мого сина загинув на Майдані за день до захисту диплому. Мій син також міг бути вбитий. І я не переживав, як донести Слово Боже до людей, я переживав, щоб моїх дітей не вбили. Я виявився в числі тих багатьох боягузів, які більше думали про свою шкіру, ніж про те, що від нас чекає Господь.

Нині Бог перевіряє нас. На Майдані часто співали: «Я стою на Майдані, а ти лежиш на дивані». Добре лежати на дивані і молитися: «Господи, яви Свою милість!». А піди туди з Біблією! Там так бракувало Біблій, бракувало євангельських трактатів. Бо в людей була спрага.

Ця спрага є й донині. Нині там, в окопах, стоять діти. Вони хвилюються, вони моляться, вони чекають, щоб за них помолилися, чекають, що хтось прийде і принесе їм Слово Боже. Вони чекають.

Нині почали говорити про створення інституту капеланства. От хто піде туди сьогодні, той і буде капеланом. Але хто піде, хто за них помолиться, хто дасть їм віру, що Бог може їх спасти, хто розповість, що є вічне життя? Добре проповідувати тут, але непросто – там. І Бог перевіряє кожного з нас, перевіряє, що для нас головніше – Його плани чи свій спокій. Чи ми можемо сказати: «Ось я, пошли мене!».

Я проповідую, у першу чергу, для себе. Мені треба перед своїми дітьми дати відповідь про свою позицію. У спокійний час я вчив їх, що Бог нас покликав проповідувати тут, в Україні. Але добре проповідувати, коли навколо мир, злагода, спокій, а ти – на сцені, з апаратурою. Але як було тим священикам, які стали між «Беркутом» і народом на морозі і проповідували, молилися до Господа... Бог почув їх молитви, і тоді різня, яка була запланована, не почалася.

Згадаймо також про Гедеона. З людської точки зору, він діяв просто нерозумно. Хіба може 300 чоловік знешкодити 120 тисяч? А ще 15 тисяч він наздоганяв. З 32 тисяч Бог відправив тих, що боялися. І нині відбувається щось подібне. Бог не осуджує тих, хто боїться, але Бог хоче вибрати тих 300, які підуть і будуть вірити, що Він є, що Він зробить Свою роботу.

Бог повів Гедеона в стан ворогів, щоб він почув, що Бог робить Свою роботу. Коли ми дивимося на ситуацію в нашій країні, ми бачимо, що Бог робить Свою роботу. Ніхто не чекав, що люди вистоять три місяці на Майдані. Коли взялися морози, там дві години постійно – і вже замерз, а люди стояли дощами, люди там жили. Хто давав їм силу?

Ті, що стріляли, не вірили, що ці люди будуть стояти навіть під кулями. Вони розраховували, що коли вб'ють десять, двадцять чоловік, інші розбіжаться. Але вони стояли весь день, і вони вистояли. Вони ні на що не надіялися, вони підходили до священиків і казали: «Благословіть нас, бо ми йдемо туди, де стріляють, де чатує смерть». І Бог зробив чудо. Не було причини втікати – а вороги втекли. Бог дав їм страх.

Тепер ми дивимося далі і вже розуміємо, що планів у ворога було багато. Але історію творить не Путін, історію творять не інші політики – історію творить Бог. І кожен з нас може стати учасником цього творіння. Я вірю, що ви молитесь і будете молитися. А Бог чує молитви. Так, як Він почув молитви наших дідів і батьків і знищив ту імперію зла, Він почує і наші молитви. І не допустить, щоб та імперія, яку Він зруйнував, відновилася. Бог вірний Своїм обітницям.

Михайло ПАНОЧКО: «РОСІЙСЬКІ ПАСТОРИ УНИКАЮТЬ СЛОВА «АГРЕСІЯ» ЩОДО СТОСУНКІВ РОСІЇ ТА УКРАЇНИ»

На запрошення глав євангельських Церков Росії представники українських євангельських об'єднань відвідали Ізраїль (російська сторона відмовилася приїхати до України, і тому зустріч була організована на нейтральній території в Єрусалимі). Розповісти про хід та

результати зустрічі ми попросили старшого єпископа ЦХВЕУ Михайла Паночка.

Під час цієї зустрічі ми повідомили про те, що насправді відбувається в Україні, сподіваючись, що інформація з перших вуст зможе допомогти нашим російським бра-

там більш об'єктивно орієнтуватися в ситуації. Однак, на жаль, наша позиція наштовхнулася на несприйняття, адже їх погляд сформований багато в чому через призму російських ЗМІ. Тому годі було чекати слів розуміння, адже брати воліли, щоб ми дивилися на події останніх місяців під їхнім кутом зору.

— Яку саме позицію вони висловили?

— Думаю, якби брати з Росії висловили свою позицію більш чітко, то у нас виникло би ще чимало запитань до них. Загалом намагалися не говорити про агресію Росії проти України. Склалося враження, що вони просто боялися слова «агресія» і не визнавали, що Росія пограбувала Україну, захопивши її територію. Мовляв, Крим — це «ісконно русская земля» і народ сам вирішив на «референдумі» увійти до складу РФ. Усі наші намагання показати ситуацію в іншому світлі не були сприйняті.

— Які подальші кроки ви плануєте робити?

— Російські пастори говорили про те, що ця зустріч — тільки перший крок, а мають бути і наступні. Але ж переговори в такому форматі не дають жодного результату, то навіщо втрачати даремно час? Я не бачу в тому сенсу. Однак позитив зустрічі в Єрусалимі в тому, що ми дізналися про офіційну позицію наших братів у Росії, а з їхніх слів — і про те, що думає переважна більшість віруючих щодо агресії Росії в Україні. Хоч насправді в наших сусідів загалом ситуація, у тому числі, й у ставленні до Церкви, нині ще складніша, ніж в Україні, але вони не хочуть цього визнавати.

— Сподіваємося, це не позначиться на міжцерковних стосунках.

— Ніяких напружень у стосунках з братствами Росії ми не маємо. Наша совість чиста, бо для Росії, крім добра, ми нічого не зробили. А що роблять російські політики для України, то Бог їм Суддя. Ми не ображаємось на наших братів-християн, але сумно, що навіть вони не можуть (чи не хочуть) подивитися на події об'єктивно. Не Україна забирає в Росії території, не вона шантажує і зводить наклепи у ЗМІ на сусідню державу. На жаль, ми не відчули братерської солідарності від росіян, як відчули від братів з Польщі, Німеччини, Швеції та багатьох інших країн Західної Європи і цілого світу.

— Це звучить парадоксально, адже більшість протестантських церков в Росії заснували саме українські місіонери.

— Так. Якщо взяти церкви християн віри євангельської, то приблизно 80% священнослужителів в них — українці. Так само й мільйони українців Росії не піднімаються на захист України. Думаю, це тому, що українці — мирна нація, вони на чужій території не хочуть створювати проблеми для тієї держави, в якій живуть. Але це ще раз показує позитив, а не слабкість нашого народу. Українці законослухняні, працьовиті, вони будують,кладають свою працю і енергію в розвиток Росії. Я вірю, що Бог вийде на поміч нашій державі уже дуже скоро заради молитов про Україну, що звершуються по цілому світові.

Прес-служба ЦХВЕУ.

НЕ ЗРАДИТИ СВІЙ ВИБІР

Якою би не була ситуація на фронтах, справа Церкви залишається незмінною: зміцнювати єдність, нести людям Правду і молитися, молитися, молитися... Хто би не був при владі: наші великі, мудрі, але безпорадні в надзвичайних обставинах мужі, чи дрібні, але метикуваті і дуже енергійні «зелені чоловічки» (не дай, Господи!), місія Церкви залишається неухитною.

Ми, віруючі, якимось вже історично звикли, що предметом Божих турбот є, передусім, суспільство, а Церква — вона собі десь там, куди за поганої погоди і на маршрутці не доберешся. Але це не так. Саме Церква Христова підносить величю спородою посеред людського мурашника, і вся планетарна історія обертається навколо неї, хоч це ззовні і не помітно. Саме через Церкву Господь звершує всесвітній задум щодо спасіння Свого найкращого творіння. Все інше, яким би великим в наших людських очах воно не здавалося, — просто суєта. Іноді весела, іноді дуже успішна, а найчастіше — болісна й дуже кривава.

Господь не обіцяє, що дасть нам розуміння всіх Своїх діянь, але хоче від нас усвідомлення того, що воля Його завжди блага, бажана і досконала.

Одного разу цар Давид, «муж по сердцю Божому», як турботливий господар у своєму царстві, вирішив зробити перепис населення. Ледве встиг він закінчити цю важливу державну справу, як з неба вдарив грім.

У чому полягав гріх царя? Не буду закликаати читача на допомогу в пошуках відповіді, очевидно, це діло особистих стосунків Бога з Давидом. Пророк Гад звершує свій суд над царем і далі пропонує йому, щоб він сам вибрав собі одну з трьох можливих кар: три роки голоду в країні, три місяці переслідування від ворогів, три дні моровиці у всій країні

(2 Сам. 24:13). Як бачимо, жодна біда безпосередньо Давида як людини не стосувалася, ну, хіба що його могли трохи поганяти по країні, позбавивши на деякий час звичного царського комфорту. Господь Сам зробив вибір, і вирок Його був, без перебільшення, жахливим: «І дав Господь моровицю в Ізраїлі... і померло з народу від Дану й аж до Беер-Шеви сімдесят тисяч чоловіків». Сімдесят тисяч... Цілком ясно, що епідемія не пощадила нікого — ні жінок, ні дітей. Коли я вперше натрапив на це місце Писання, то був просто вражений. Де ж справедливість, Господи? Очевидно, таке саме запитання вразило і серце мудрого царя: «Я ось згрішив і пішов проти Закону. А ці вівці — що зробили вони?».

Кожна людина, прийшовши до Бога, довгі роки витрачає на те, щоб усвідомити одну дуже важливу річ: «Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь» (Іс. 55:8). Схилимо ж голови, як схилив свою голову Давид, у великому смиренні і повній готовності прийняти волю Його, якою б вона не здавалася дивною.

Молімося за свою владу. За президента, за Верховну Раду і за всіх, хто керує на місцях, щоб нам не потрапити під караючу руку Божу за їх гріхи.

Ісус знав Свою долю, знав про трагедію, яка очікувала ізраїльську столицю. «І коли Він наблизився і місто побачив, то заплакав за ним і сказав: «О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібне для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це. Бо прийдуть на тебе ті дні, і твої вороги тебе валом оточать, і обляжуть тебе, і стиснуть тебе звідусюди. І зрівняють з землею тебе, і поб'ють твої діти в тобі, і не позоставлять у тобі каменя на камені, бо не зрозуміло ти часу відвідин твоїх» (Лк. 19:41-44). Так все до деталей і сталося... Прийшло під стіни міста величезне римське військо. Тоді відзначали пасхальні дні, багато народу з усіх кінців світу прибуло на свято до храму. П'ять місяців тривала облога, у вересні місто впало. Почалася страшна різанина. За даними істориків загинули 1 230 000 чоловіків і жінок, а хто вцілів, тих забрали в рабство. Усі будинки були зруйновані. Храм не тільки спалили і

розібрали по цеглині, а навіть місце, де він стояв, зорали.

Хто, фактично, розп'яв Христа? Це була єврейська духовна еліта: первосвященики, члени синадріону, фарисеї, саддукеї... «Його через заздрощі видали» (Мр. 15:10). Бог звершив Свій суд над Єрусалимом. Звичайно ж, серед цього мільйона загиблих далеко не всі кричали: «Розпни! Розпни!». Далеко не всі... Немало було, тих, хто ще роздумував над Його вченням, за будь-яких революцій немало також досить байдужих громадян, які не бажали в'язуватися в конфлікти, багатьох сковували якісь невідкладні справи і т. д. Безпосередньо вони не були винними, як, звичайно ж, не були винними і маленькі діти.

Молімося за духовних лідерів. Священників, пасторів, учителів, євангелістів, щоб меч кари за їх гріхи не торкнувся наших голів.

Суди, які ми розглянули, мають свою яскраву особливість: Господь судив за вже вчинений гріх. Нерідко буває й по-іншому: Бог пропонує людині, а то й всьому народові, два можливі варіанти буття: «Сьогодні взяв Я за свідків проти вас небо й землю — життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття» (5 М. 30:19). Народ єврейський пережив багато судів, але серед них два особливі.

400 років Ізраїль знемагав у рабстві. Коли настала повнота часу, Бог поставив перед народом вибір: або залишитися в Єгипті, задовольнившись відносним спокоєм і якимось матеріальним достатком, — власне, з голоду ніхто в Єгипті не помирав — або кинути все і піти назустріч свободі. Почався суд над фараоном, той був непохитним в непокорі і був засуджений до смертної кари. Суд відбувся і над нащадками Авраама. Вони вибрали життя і благословення. Звершилось велике чудо!

Що таке рабство, люди знали дуже добре, але що вони могли знати про свободу? Нічого. Це була просто мрія. Мрія про те, що за морем прийме їх у дружні обійми земля, де течуть молоко й мед, де вільний народ, нарешті, розквітне всіма кольорами свого таланту, настане нечуване процвітання... І рушили вперед до мрії.

А попереду — не квітучий Ханаан, а Синайська пустиня... І почалися великі випробування. Не будемо все переповідати, хоч там є багато для нас повчального, скажемо лише одне: коли виникли значні проблеми, Мойсей, як духовний лідер, завжди звертався до Бога. Завжди його сподівання було лише на Всевишнього. І народ, хоча і йшов, наче сліпий по бездоріжжю, усе ж досяг заповітної мети. За один рік!

І ось перед обличчям Ізраїлю — земля обітована. Якби народ згадав, Хто повинен вести його війну, згуртувався внутрішньо, підняв бойовий дух свого війська, зміцнив віру, Господь дав би легку перемогу над будь-яким ворогом. Але цього не сталося. Почалась паніка. Народ впав ниць. «І зняла зойк уся та громада та й заголосила. І плакав народ той тієї ночі. І нарікали на Мойсея та на Аарона всі Ізраїлеві сини» (4 М. 14:1-2).

Усі сини... І Господь звершив Свій суд вже над всім народом. І мрія про прекрасну землю віддалилася на 40 років.

Молімося за народ. Щоб Бог дав йому мудрість, уміння розрізняти добро і зло і твердо зміцнив на боці добра.

Кілька місяців тому Бог поставив Україну перед доленосним історичним вибором. Деякі кажуть, що Янукович був не від Бога. Я не згоден! Він був від Бога. Бог підніс його для того, щоб показати людям зло в його, можна сказати, ідеальному вигляді. Щоб воно стало очевидним для кожного. Щоб воно показало всім без винятку свою пекельну сутність. Господь поставив перед нами, з одного боку, неприкриті, нахабне, безкарне беззаконня, з другого — якусь фата-моргану добра, якої ми ніколи не мали на нашій землі, прекрасний, але нестійкий і далекий міраж. «Життя і смерть, благословення і прокляття...» Народ рішуче став на бік життя. А отже, і благословення! Слава Господу!

Благословення прийде обов'язково. Нині перед країною стоять величезні труднощі, але допомога Його почне виявлятися там, де, здавалося б, ми остаточно програли, де ми були безпорадні і беззахисні. Нам тільки треба не зрадити свій вибір, не відступити перед загрозамися як ззовні, так і зсередини. Зміцнитися в правді, справедливості і милосерді.

Є в нас і Мойсей, який поведе народ до благоденства. Саме Церква Христова в образі колективного Мойсея постає надійним посередником між суспільством і Богом. Все сьогодні залежить від того,

СПІВПРАЦЯ — ЗАПОРУКА УСПІХУ

16 квітня 2014 року в головному офісі Церкви Християн Віри Євангельської України в Києві відбулася зустріч єпископа по Бурятському краю та Іркутській області (Росія) Анатолія Боярчука зі старшим єпископом ЦХВЕУ Михайлом Паночком.

Єпископи обмінялися думками про становище церков в Росії та поговорили про подальшу співпрацю. Сьогодні в Іркутській області функціонують 119 церков ХВЕ, ще дев'ять церков — в Якутії та 24 — у Бурятії. Християни побудували 50 домів молитви, центральний із яких розміщений в Ангарську. При церквах діють близько 70 реабілітаційних центрів, у яких можуть знайти притулок від 500 до 700 залежних осіб, відкрито три біблійні школи, ведеться соціальна робота у тюрмах, налагоджені стосунки із місцевою владою.

chve.org.ua.

наскільки уважно народ буде прислуховуватись до голосу Церкви і наскільки активно Церква з великою вірою буде шукати Божого заступництва.

Молімося за Церкву. За єдність між конфесіями, щоб Тіло Христове було сильним і безстрашним у захисті добра.

Крим не відмежувався від зла, і відділив Бог цю землю. Вироку Його довго чекати не доведеться. Якщо, звичайно, Господь не дасть їм ще один шанс зробити правильний вибір. За їхніми і нашими молитвами, звичайно.

Нині йде жорстока боротьба за Донбас. Справу вирішать не диверсанти ФСБ і не наші нестійкі силовики. Справу вирішить Господь, Котрий бачить кожне серце. Що переважить в серцях жителів, таким і буде рішення Боже.

Молімося за Крим. Молімося за Донбас. І нехай Господь дасть нам всім невтомність і силу в молитвах.

Віктор Котовський.

МЕЖІ СЛУЖІННЯ

Ця зупинка викликала в чоловіка Божого негативну реакцію. «Щоб ти був ударив п'ять або шість раз, тоді побив би Сирію аж до кінця! А тепер тільки три рази поб'єш ти Сирію», — сказав Єлисей цареві.

Цей випадок із сивої давнини може послужити нам великим уроком. Як небезпечно зупинятися на дорозі виконання повелінь Господніх!

Згадаймо проникнуті тривогою і болем слова апостола Павла, звернені до християн в Галатії: «Бігли ви добре. Хто заборонив вам користися правді? Таке переконання не від Того, Хто вас покликав» (Гал. 5:7-8). Іншими словами, те, що ви зупинилися, — не до владі Богові, на це нема Його волі.

Тому з усією серйозністю пошукаймо відповідь на запитання: хто зупиняє нас? Звичайно, ми будемо мати рацію, якщо скажемо, що зупиняє людей диявол. Він зупиняє грішника, щоб той не покався, віруючого стримує від виконання волі Божої. Але чи буде це повною відповіддю?

Часто ми самостійно встановлюємо межі свого служіння і послууху Господеві. Це так властиво людині! Наприклад, молодий брат тривалий час ревно працював у церкві, жертвував час і сили для Бога, але як тільки одружився, заявив: «Досить, я вже напружувався». Щось таке можна почути і від старших християн: «Нехай молоді працюють, а з мене вже досить».

Одного разу учні запитали Ісуса: «Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеве?» (Дії 1:6). Їм хотілося, щоб це царство вже настало, але Христос відповів: «То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй». А потім пояснив учням, що їх справа — бути Його свідками, йти аж до останнього краю землі і звіщати Євангеліє

всьому світові. Безумовно, межі в служінні є, але встановлює їх Бог.

У Святому Писанні багато говориться про служіння і ходження у вірі: «А праведний — нехай ще чинить правду, а святий — нехай ще освячується!», «Любіть один одного», «Служіть один одному», «В молитві будьте постійними», «Носіть тягар один одного». І якщо ми задамося питанням: де межа цих повелінь, то відповідь буде однозначна — ми покликані користися Господу, виконувати Його волю завжди, до кінця життя. А межі нашого служіння Бог визначить Сам і своєчасно пошле заміну. Наша справа — ретельно виконувати доручене, тобто «ударяти по землі».

Чому ж християни зупиняються, чому ми так часто самостійно визначаємо межі свого послууху, свого служіння?

Ми живемо в такий час і в таких обставинах, що можна знайти багато причин, щоб припинити роботу в домі Божому. Це й матеріальні труднощі, і вікові обмеження, і фізичне знесилення, і можливо, якісь непорозуміння в церкві. Нерідко ми зупиняємось в служінні через те, що серце наше не в належному стані, не готове до праці, до жертви. Господь хоче очистити нас, щоб не зупинялася робота в домі Божому, але ми, уникаючи тривоги й неспокою, вважаємо за краще залишатися з нечистим серцем.

Дехто з віруючих на запитання, чому вони такі інертні щодо служіння, пояснить: «Мені нагородити не треба. Мені аби спасенням бути, де-небудь біля воріт в Царстві Небесному примоститися. Я не претендую на більше». Однак практика покаже, що саме вони мають найбільші проблеми зі спокусами і гріхами.

Зупинка в служінні може статися й тоді, коли нам здається, що від нашої роботи нема ніякої користі.

Один каменярь, напружуючи всі сили, намагався відколоти від скелі брилу для скульптури. Довго він працював, багато разів бив по скелі, та все марно. Брила залишалася на місці. Втомлений, втративши надію на успіх, він кинув молот і пішов. Після нього прийшов інший каменярь. Всього лише раз вдарив він по скелі, і брила відкололася. Хіба праця першого каменяря була марною? Ні, йому просто потрібно було вдарити ще раз.

Іноді ми «б'ємо», а плоду нема. «Б'ємо», а результату не видно. Нам хочеться відразу, цієї ж миті побачити плід, а в Господа на все свої час і терміни. Наше завдання — робити те, що звелів Господь, і за правильного ставлення до служіння плід неодмінно буде.

При відновленні храму і стін в Єрусалимі за днів Неємії і священика Ездри було багато серйозних підстав для того, щоб зупинити роботу. Але труднощі не бентежили Божих людей. Вони не зупиняли роботу і продовжували своє діло, незважаючи на всі утиски ворогів (Неем. 4:21; Езд. 6:7).

Одна з основних причин зупинки в служінні полягає в нашій неготовності повністю посвятити себе Господу. Коли Христос сидів при столі в домі Симона, хворого на проказу, «підійшла одна жінка, алябастрову пляшечку маючи щирого народного, дуже цінного мира. І розбила вона алябастрову пляшечку, і вилила миро на голову Йому. А дехто обурювалися між собою й казали: «Нащо таке марнотратство на миро?... І нарікали на неї. Ісус же сказав: «Залишіть її!.. Що могла, те зробила вона» (Мр. 14:3-8). Жінка зробила не те, що захотіла, не те, що вважала за потрібне, а те, що могла. Вона залишила нам приклад безмежної любові і самовідданості.

Сьогодні християн можна поділити на дві групи: одні роблять, що можуть, другі — що хочуть. Той, хто живе за другим принципом, вважає, що віддавати все для Господа вельми нерозумно. «Нащо таке марнотратство?». Господь же хоче, щоб ми робили все, що можемо.

Ще один приклад — бідна вдова. «І сів Він на-

впроти скарбниці, і дививсь, як народ мідяки до скарбниці вкидає... І підійшла одна вбога вдовиця, і поклала дві лепті, цебто гріш. І поклав Він учнів Своїх та й промовив до них: «Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх... вона поклала з убогства свого все, що мала, — свій прожиток увесь» (Мр. 12:41-44). Ця жінка не визначала собі меж: «Ось це я віддам, а це залишу собі. Я й так бідно живу». Ні, вона пожертвувала в храм все, що мала.

Один брат якось сказав, що відому християнську пісню «Все віддам я для Ісуса» він не може співати. Справедливіше було б співати: «Чи все Ісусу віддаю я? І чи належу лиш Йому?».

У другому розділі Об'явлення читаємо: «І до Ангела Церкви в Тіятирах напиши: «Оце каже Син Божий, що має очі Свої, як полум'я огняне, а ноги Його подібні до міді: «Я знаю діла твої, і любов, і віру, і службу, і твою терпеливість, і останні вчинки твої, що більші за перші». Перші діла ми часто робимо з великим старанням. Новонавернені горять більшою любов'ю, у них більше віддачі. Але Бог хоче, щоб наша любов до Нього постійно зростала. Тоді останні діла будуть більші за перші.

Перевірмо, які діла в нас більші — перші чи останні. А можливо, в нас були тільки перші діла, а останні взагалі нема? Можливо, ми вже поставили десь меж в служінні Богові і живемо для себе? Ісус сказав: «Я вибрав вас і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався...» (Ів. 15:16). Іншими словами, Господь хоче, щоб плід в нас був постійно. Якщо ми обмежуємо себе в служінні Богові, ми зводимо перешкоду для Божих благословень.

«Доки є час, будем чинити добро», «Наставляйте один одного щодня, доки можна говорити нині», — ось біблійні межі для нас. Будемо дотримуватись цих меж і будувати своє життя, покоряючись Слову Божому. Нехай допоможе нам Господь не зупинятися в служінні, а повністю віддавати і сили, і здібності, і здоров'я для Його слави!

Пережив серйозну кризу, навіть приходили думки про самогубство. І водночас розумів, що не можна здаватися, потрібно боротися за себе. І я вирішив зробити кар'єру.

У 1975 році вступив до Київського університету ім. Шевченка на філософський факультет. Мені здавалося, що філософія — це наука наук, і якщо я закінчу філософський факультет, то буду знати, як жити. Тоді й зародилася думка, що в житті все вирішують гроші. На той час я вже був одружений. Дружина працювала на книжковій фабриці, де завідувала коректорським цехом. Коли я заходив до неї на роботу, то вільно проходжувався цехами, знайомився з виробництвом. Це справді було цікаво. Особливо вабила мене технологія відтворення ілюстрацій.

Після університету в одному з клубів я почав збирати собі поліграфічну апаратуру. Почав експериментувати. Друкував різні талони, чеки і продавав їх. Розумів, що це небезпечно, але не кидав цього. Навпаки, пробував підробляти водяні знаки. Потім дійшла черга і до грошей. Нас вже було шість однодумців. І у 80-ті роки ми налагодили випуск 25-рублевих купюр. Усі ступені захисту, все, як треба. Єдиний недолік — на кожній купюрі був один і той же номер.

Але Бог вирішив зупинити це божевілля. У червні 1985 року, прямо на пляжі, мені наділи кайдани, сказавши: «Ви — в розшуку». А ввечері я і мої «соратники» були вже в центральній тюрмі. Слідство вела група з Комітету держбезпеки. Коли в 1986 році у Верховному суді України слухалася наша справа, прокурор вимагав розстрілу. Але до влади прийшов Горбачов, почалась перебудова. На смертну кару був введений мораторій, нас не розстріляли.

У той час у тюрмах ще були люди, які сиділи за віру. Один з них часто говорив мені: «Бог любить тебе». Йому не раз

Хто давав йому ту силу.

У 1988 році, на 1000-ліття хрещення Русі, всіх віруючих, як в'язнів совісті, випустили на волю. А потім вони почали приходити в тюрми з благовістом. Прийшли і до нас. Я добре запам'ятав ту першу зустріч. Вони розповідали нам про розбійника на хресті. «Перший, кого Бог ввів у Царство Боже, — казали вони, — був такий же в'язень як і ви. Він звернувся до Ісуса і сказав: «Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!». Ісус йому не дорікнув, а промовив: «Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!».

Я сидів в першому ряду, слухав уважно і думав: «Ви — хворі люди. Яка любов? Про що ви говорите? Та ви життя не знаєте! За місце під сонцем треба зубами, ногами, руками боротися. Та якщо я вуха розвішу, по мені стадо бізонів пробіжить, сухого місця не залишиться». У мене аж клекотіло всередині від злості. Крім того, я вважав, що про Бога знаю більше, ніж вони всі, разом взяті. Адже я закінчив філософський факультет, читав Гегеля, Канта. А ось Біблію не читав і не знав. Тому сказав одному з проповідників: «Дай мені цю книгу». Він дав мені Новий Заповіт зі словами: «Обіцяй, що ти прочитаєш все від першої букви до останньої крапки». Я сказав: «Звичайно, обіцяю. Я ж для цього й беру». А сам подумав: «Усе, хлопці, як наступного разу прийдете, я від вашої філософії не залишу каменя на камені».

Вони поїхали. А я завіз собі зошит, щоб записувати компромат. Читав, а Бог через Своє Слово вже в мені діяв. Якщо раніше з трьох слів, які я вимовляв, два були нецензурними, то тепер я вже не міг лаятися, адже написано, що за кожне гниле слово ми дамо звіт перед Богом. Раптом я зовсім іншими очима подивився на людей, які оточували мене. Я усвідомив, що Бог справді є. А мене все життя «фарширу-

«ЗА ГРОШІ ЩАСТЯ НЕ КУПИШ!»

Сповідь колишнього фальшивомонетника

вали» не тим, чим треба. Що ж робити?

І я почав молитися: «Господи, що мені робити?». І читаю: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Боже». Треба покаятися, а як? А диявол тут як тут: «Сікорський, ти що, хворий? Ти хочеш тут, в тюрмі, покаятися? Чого тобі це треба? Тебе поважають, у тебе все є. Ось вийдеш на свободу — підеш до церкви, а тут серед вовків живеш, по-вовчому продовжуй вити».

І я повірив, що в тюрмі покаятися неможливо. Але Бог звернув мою увагу на один випадок. Двоє в'язнів побилися між собою, і один іншого вдарив так, що той помер. Я тоді подивився на того чоловіка і запитав себе: «А де його душа?». Відповідь однозначна. А якщо моє життя перерветься, де я буду? Я буду в пеклі! Адже я не покався. Христа нема в моєму серці, я живу так, як хочу.

Для мене це було ударом. Я сказав: «Господи, я буду каятися». Це було 10 вересня 1989 року. Об'явили відбій, я вийшов за барак, став на коліна і сказав: «Боже, я не знаю, як треба хреститися, як молитися». Добре пам'ятаю, як звів очі до неба і побачив його зовсім іншим — темно-синій оксамит, а на ньому хтось пригорщу алмазів розкинув. Краса неймовірна!

Я сказав: «Господи, невже це Ти?». І раптом інша думка: «Невже я для Тебе чогось вартий? Я — зек, покидьок суспільства?». Я ніколи не плакав, а в ту мить зі сльозами говорив: «Господи, я не хочу жити так, як живу. Я не знаю, яким буде завтрашній день, він — у Твоїх руках, розпоряджайся мною, Господи, як хочеш. Якщо смерть — я готовий. Я хочу бути з Тобою, увійди в моє серце, хоча я грішний».

Коли я підвівся з колін, мені здалося, що якщо підстрибну, то досягну зір. Серце готове було вискочити з грудей.

Вранці я вийшов на середину бараку, а в ньому могли поміститися до 180 чоловік, і заявив: «Хлопці, я хочу зробити оголошення». Підняв вгору руки і сказав: «Бачите ці руки? Ці руки належать Ісусу Христу. Ви чуєте? Я сьогодні вночі покався! Я — християнин! Ісус Христос живе в моєму серці! Я — віруюча людина».

Тиша... Мені здається, що з часу

зведення бараку такої тиші тут не було. А потім всі водночас заговорили: «О, дочитався, бачите, хто Біблію читає, у того відбувається замикання в голові». Інші казали: «Пройде, як нежить». Слава Богові, досі не пройшло...

Після звільнення я поїхав додому, але

дружина мене не прийняла. І я її розумію. Адже вона так багато пережила. Про мою діяльність вона нічого не знала. Я щоразу придумував для неї чергову брехню про те, звідки в мене гроші. А Верховний суд виніс вирок з повною конфіскацією майна. Усе опечатали, квартиру забрали, а дружину з дочкою викинули на вулицю. Залишили лише дитячі речі. Ті, хто колись нам заздрив, почали над дружиною насміхатися. Я завдав їй такого болю, що не міг розраховувати на теплу зустріч. І вона мене не прийняла. Я вийшов на вулицю і заплакав. Біблію притиснув до грудей і сказав: «Господи, я не знаю, як мені бути, куди йти? Адже в мене нема ніяких родичів».

А в моїй Біблії був лист із міста Красилова (я з тамтешньої церквою листувався). І я поїхав туди. Мене там радо прийняли. І я зрозумів: якщо в тебе є Отець Небесний, то ти не сирота! У тебе безліч братів і сестер по всьому світу.

Щомісяця я приїжджав до Києва, привозив продукти дружині і доньці. Так тривало місяців зо п'ять. А потім дружина сказала: «Я справді бачу, що ти змінився. Досить тобі вже вештатися сюди-туди, Каті (донечці) потрібний тато, перебирай-

ся сюди». І додала: «Але врахуй, ти мене у свою секту і трактором не затягнеш».

Ікону повісила, перехрестилася: «Щоб не чіпав!». А потім вона на роботі Біблію взяла і почала читати. Дочитала до місця, де написано: «Дім Мій домом молитви назветься», і відома мене запитала: «А куди ти ходиш?». — «Як куди? До церкви, в дім молитви». — «Слухай,

я піду з тобою. Лише знай, я живою не дамсь». Коли ми вийшли після богослужіння, вона з подивом сказала: «Слухай, та ви ж нормальні люди». Вона там навіть зустріла деяких знайомих і після того почала ходити на зібрання, вникати у Слово, читати. А згодом покалася, прийняла хрещення. І нині моя дружина — моя найкраща помічниця.

Коли я звільнився, то хотів усім друзям і знайомим засвідчити, що справжнє життя — коли твої очі зведені до неба, коли Ісус — у твоєму серці, коли ти ідеш і не оглядаєшся зі страхом. Двоє з моїх поплічників нині — члени місцевих церков. Слава Богові! І оскільки Бог знайшов мене в місцях ув'язнення, мені хотілося всім зонам обійти, кожному ув'язненому сказати: «Друже, ти не там шукаєш вихід. Твоя надія — в Ісусі Христі». У 126 зі 184 тюрм я вже побував з євангелізацією.

І тепер можу сказати, що я — дуже щаслива людина. Нині служу Богові, закінчив Одеський біблійний інститут, Українську біблійну семінарію, маю ступінь магістра. Мої плани і мої молитви до Бога — про те, щоб я зміг відкрити навчальний заклад з підготовки капеланів для армії і для тюрем».

Вважається, що в руках духовних осіб було зосереджено до половини всіх шотландських земель. Прелати мали перевагу в парламенті і займали найважливіші державні посади. Однак вигоди свого становища вони використовували не на добро. Шотландське духовенство вирізнялося зіпсутою вдачею і навіть розпусністю. Багато прелатів віддавалися гулянкам, мисливству і без всякого сорому наділяли своїх незаконних дітей маєтками. Як наслідок, авторитет Церкви впав надзвичайно низько, і коли ідеї Реформації почали проникати в Шотландію, вони знайшли тут сприятливий ґрунт.

Ознаки майбутнього перевороту проявилися близько 1525 р. Тоді парламент під загрозою суворого покарання заборонив ввезення в країну лютеранських книг. Але цей захід виявився недовгим — довелося вдатися до арештів і страт. Першим шотландським мучеником став Патрик Гамільтон, спалений в Сент-Ендрю в 1528 р. Ця смерть тільки зміцнила дух послідовників — через десять років до Реформації почали схилитися більшість дворян і жителів міст.

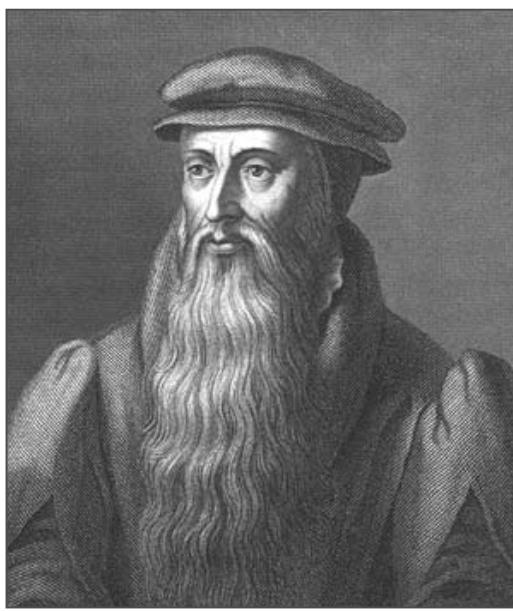
Навернення Джона Нокса сталося тоді ж. Переконавшись у правильності протестантської доктрини, він залишив викладацьку діяльність в Сент-Ендрюсі і знайшов притулок на півдні Шотландії в ролі домашнього вчителя в сімействі Дугласів. Про наступні десять років його життя нічого не відомо.

Якщо він і проповідував тоді, то лише перед невеликими групами одновірців. Він нікому не нав'язував своїх поглядів. Знадобився сильний зовнішній вплив, щоб перетворити невідомого вчителя на народного трибуна. 1542 року помер шотландський король Яків V, що схвалював ідею реформування Церкви. Після нього залишилась єдина спадкоємниця — малолітня Марія Стюарт. Дитинство і юність вона провела у Франції — на батьківщині своєї матері, уродженої герцогині де Гіз. За її відсутності регентом став граф Арран. Спочатку він прихильно ставився до Реформації і навіть дозволив вільний продаж Біблії у шотландському перекладі. Але ця пора релігійного лібералізму тривала недовго. На чолі шотландської Церкви тоді стояв розумний та енергійний кардинал Яків Беатон — людина з видатним державницьким розумом, але надто ревний і жорстокий католик. Незабаром йому вдалося цілком заволодіти довір'ям регента і відвернути його від протестантського вчення. Переслідування реформаторів відновилися. Видатним протестантським проповідником тоді був Джордж Візард, який відвернувся від католицизму багатьох шотландців. Беатону вдалося добитись його осудження, і нещасного у 1546 р. спалили на вогнищі під стінами кардинальського замку Сент-Ендрюс.

Ця жорстока розправа спонукала протестантів на відповідні дії. Наступного року 16 дворян на чолі з Норманом Леслі, пробравшись в замок, закололи кардинала кинжалами, а труп його повісили на стіну. До них приєдналися сусідні дворяни, так

ДЖОН НОКС

Джон Нокс — основоположник пресвітеріанської Церкви в Шотландії і «некоронований голова шотландських протестантів» — народився близько 1505 р. в бідній сім'ї в поселенні Джиффорд поблизу Гаддінгтона. Освіту він здобув в шотландських університетах Глазго і Сент-Ендрюса, після чого викладав в Сент-Ендрюсі філософію. Був рукопокладений в сан священника, але кар'єра його в цій ролі була короткою. У той час Церква в Шотландії володіла значною політичною та економічною силою.

що вбивство Беатона послужило сигналом до справжнього повстання. Регент з допомогою французьких військ почав облогу. Серед тих, хто ховався в Сент-Ендрюсі, був і господар Нокса. Таким чином, Нокс теж опинився в цьому замку. Тут і проявився його талант проповідника. Якось оточені зібралися на спільну молитву. Після неї проповідник сказав присутнім, що серед них також, ймовірно, знайдуться люди, здатні проповідувати. У нинішній страшний час переслідувань, продовжував він, будь-яка людина з серцем і обдаруванням священника повинна проповідувати. «Хіба Джон Нокс не має такого обдарування і такого серця? — прямо запитав проповідник. — У чому ж полягає тоді його обов'язок?».

Присутні погодилися: Джон Нокс справжній проповідник, і якщо він далі мовчатиме, то до нього слід ставитися як до боягуза, що в час випробувань покинув свій пост. Цей суворий вирок вразив Нокса. Він встав зі свого місця і намагався виправдатися, але не зміг промовити й слова — слюзи ринули в нього потоком. Кілька днів після цього Нокс переживав край тяжкий стан, він відчував, якими мізерними були його здібності порівняно з величчю нового обов'язку. Але поступово він справився зі своєю слабкістю і став для гарнізону замку духовним наставником.

Врешті-решт, затиснуті переважаючими силами противника, захисники Сент-Ендрюса повинні були капітулювати. Разом з іншими полоненими Нокса заслали на французькі галери, що перевозили вантажі по ріці Луарі. Одного разу якийсь офіцер поклав перед галерниками образ Марії і вимагав, щоб вони поклонились йому. Багато хто покірно виконав цю вимогу, але коли черга дійшла до Нокса, він вигукнув: «Матір Божа, говорите ви? Ні, зовсім не матір Божа. Це — кусок розмальованого дерева, придатний, скоріше, для того, щоб плавати, ніж до поклоніння!». І він вкинув ікону в ріку.

В 1548 р. за сприяння англійського короля Едуарда VI Нокс був звільнений з

полону і провів два роки як проповідник в Бервіку, куди його призначив англійський уряд. Він міг досягти високого становища в Англіканській Церкві, однак відхиляв усі вигідні пропозиції. Англійська Реформація здавалась йому недостатньою. Нокса обурювали численні пережитки католицизму як у богослужінні, так і в самому облаштуванні Англіканської Церкви. Після того, як престол перейшов до сестри Едуарда, Марії I, запеклої католички, Нокс в 1554 р. відправився в Женеву. Тут він зав'язав тісні стосунки з Кальвіном і вперше зайнявся систематичним вивченням богослов'я. Проте навіть кальвінізм видавався Ноксу недостатньо чистим євангельським вченням.

На той час у Шотландії влада перейшла до королеви-матері Марії Гіз. Намагаючись налагодити добрі стосунки з протестантами, вона дозволила їм повернутися з еміграції. В 1555 р. Нокс повернувся на батьківщину і почав проповідувати кальвінізм. Відвага, з якою він викривав католицьке духовенство і сильних світу цього, здавалась неймовірною. У цьому він нагадував старозаповітних пророків. Його характеризували також нетерпимість і суворість відданості правді Господній. На всіх, хто не визнавав цю правду, він, подібно до пророка, виливав нещадний гнів.

Реформацію Нокс почав з організації місцевих громад — конгрегацій, де богослужіння проходило за кальвіністським порядком. Кожний, хто долучався до громади, давав обітницю не мати нічого спільного з римським ідолопоклонством і суворо дотримуватись Слова Божого, хоч би це й коштувало йому життя.

Спостерігаючи за діяльністю Нокса, яка загрожувала їй повною втратою влади, Марія Гіз змушена була незабаром відмовитися від своєї поборжливості. Гоніння на протестантів відновилися. Нокс, осуджений як еретик, змушений був повторно виїхати з Шотландії. Він повернувся лише в 1559 р., коли взаємини між католиками і протестантами загострилися. Країна стояла

на межі громадянської війни. Для її початку протестантам не вистачало тільки вождя. З поверненням Нокса вони його отримали.

Цей чоловік був наче створений для того, щоб проповідувати Реформацію. Він володів залізною волею, твердим характером і при цьому був зовсім нечутливим до всього, що перебувало поза його метою і прагненням. Відрізняючись сухим і прямолінійним розумом, чужим і нетерплячий, він завжди поривався тільки до одного — до безумовного виконання Слова Божого в тому сенсі, в якому він його розумів. Ледь ступивши на землю Шотландії, Нокс проголосив в Перті пристрасну проповідь про гріх ідолослужіння. Зразу ж після цієї промови жителі кинулись розбивати статуї і архітектурні прикраси у своєму кафедральному соборі. За їх прикладом чинили шотландці в сусідніх містах. Реформаційний рух набув характеру народної революції.

Повсюдно руйнували монастирі і абатства. Через кілька днів бунт поширився на більшу частину держави. Багато церков було спустошено, близько 200 монастирів зруйновано, повсюди відмінялися католицькі меси і вводилась літургія Едуарда VI. Потім почалася війна з регентшею і католицькою партією. Протестанти здобували перемогу за перемогою і нарешті змусили прихильників королеви, оточених в Лейті, капітулювати. У червні 1560 р. Марія Гіз померла. Зібравшись після цього, шотландський парламент, до якого перейшла реальна політична влада, оголосив про відміну верховенства папи римського над Церквою в Шотландії, заборонив відправу католицької меси і прийняв протестантське вчення.

Того ж року відбувся з'їзд шотландського духовенства. Він прийняв до провадження церковного правління опрацьовану Ноксом «Дисциплінарну книгу». Церковна реформа в Шотландії пішла за кальвіністським взірцем. Ієрархія відмінялася. Усі пастори вважалися рівними. Управління в кожній

громаді переходило до виборної пресвітерії (церковного зібрання), що складалося з пасторів і мирян-старійшин.

Найвищу владу в Церкві повинна була представляти генеральна асамблея, створена на тих же засадах. Орган, вітаті, розп'яття, ікони, свічки та інші символи католицького богослужіння безумовно відмінялися. Нова Церква отримала назву пресвітеріанської. Вона посіла панівне становище в південних і центральних графствах Шотландії. На півночі країни, де Реформація звершувалася, скоріше, руками лордів, ніж народу, перемини не були настільки радикальними — тут збереглися єпископи, що й надалі підкорялися королівській владі.

Після скинення католицизму Ноксу було надано місце проповідника в новій церкві — в Единбурзі. Подібно до Кальвіна в Женеві, він почав вперто боротьбу проти всяких веселих забав. Успіхи в цьому напрямі виявилися скромнішими, ніж в його женецького побратима, і на те були свої причини. В 1561 р. в Шотландії після багаторічної відсутності повернулася королева Марія Стюарт. Грішого сусідства для Нокса важко було уявити. Марія була жінкою вродливою і розумною, але дріб'язковою, чуттєвою і суєтливою. Вона обожнювала світські задоволення і не приховувала своїх католицьких симпатій. Природно, що Нокс зразу опинився в опозиції до молоді королеви. Замість вітальної промови він зустрів Марію памфлетом «Перший звук сурми проти потворного управління царства жінок», в якому називав шотландську королеву «ною Єзавеллю».

Стараючись пом'якшити цього непримиренного старця, Марія запросила його в палац на обід. Однак Нокс відмовився. «Приходіть краще до церкви послухати мої проповіді, якщо бажаєте навернутися на дорогу істинну», — відповідав він. Усі свої проповіді Нокс віднині закінчував однією ж і тією ж фразою, зверненою до народу: «Боже! Позбав нас від тиранії і блудниці!». Зустрічаючись з королевою, Нокс зазвичай поводився з нею цинічно і грубо, виказував їй за її поведінку і часто доводив її до істерик. Він був постійним докором для веселого і далеко не бездоганного (навіть за поняттями католицької моралі) королівського двору.

Пишуть, що, повертаючись одного разу з кабінету королеви, Нокс зустрів багато розкішно одягнених придворних і сказав їм: «Які ви красиві тепер, але настане час, коли тіла ваші стануть брудом, а ніжні душі опиняться в кігтях демонів!».

1567 року, після скинення Марії Стюарт і її втечі в Англію, влада в Шотландії перейшла до її малолітнього сина Якова VI. Ставлення Нокса до придворної партії не стало після цього кращим. Врешті-решт, вороги досягли його виселення з Единбурга. Знову на свій пост він повернувся лише в 1572 р., незадовго до смерті. Кажуть, що в останню хвилину життя, коли він вже не міг говорити, його запитали: «Чи надіється ви?» (малося на увазі: на своє обрання і спасіння). У відповідь Нокс вказав пальцем на небо і так помер.

«Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви! А над усім тим — зодягніться в любов, що вона — союз досконалості! І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте! Слово Христове нехай пробуває в вас рясно, у всякій премудрості. Навчайте та наповняйте самих себе! Вдячно співайте у ваших серцях Господеві псалми, гімни, духовні пісні! І все, що тільки робите словом чи ділом, — усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві» (Кол. 3:13-17).

У цьому уривку Святого Писання апостол Павло закликає нас бути вдячними. Саме вдячність Богові повинна стати нашим основним мотивом у всьому, що ми робимо: у молитві, в сім'ї, у служінні, в роботі. Божа воля для кожної людини виражена у наступному: «Завжди радійте! Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:16-18).

Отже, для того, щоб бути успішним, керуватися правильними мотивами і виконати волю Божу, необхідно дотримуватися трьох правил: завжди

ПОДЯКА ТВОРИТЬ ЧУДЕСА

радіти, безперестанку молитися і за все дякувати. Як тільки ми перестанемо дякувати, ми випадемо з волі Божої.

Часто можна почути, що ворога потрібно знати в лице. Але, у першу чергу, християнину треба знати в лице Ісуса, треба вміти сповноватися Духом Божим. Християни дуже часто марнують дорогоцінний час на те, щоб концентрувати свою увагу на негативних сторонах свого життя. Але ж життя складається не тільки з негативу, а й з позитиву! Тому замість того, щоб зосереджуватись на негативі, зосереджуймося на Ісусі і наповнюймося Його Духом. Людина, наповнена Духом Святим, завжди бачить плід своїх уст, роздумує над Словом Божим, над своїми цілями і мріями. Християнин повинен вміти дякувати Богові за будь-яких обставин: і «тоді, коли густо, і тоді, коли пусто».

Вдячність у молитві

«Увійдіть в Його брами з подякуванням, на подвір'я Його з похвалою! Виславляйте Його, Ім'я Його благословляйте, бо добрий Господь, Його милість наввіки, а вірність Його — з роду в рід!» (Пс. 100:4-5).

Вдячність відчиняє двері в Божу присутність — це жертва наших уст, яку ми приносимо Богові,

входячи в Його присутність, незалежно від того, що ми при цьому відчуваємо. Саме вдячність Богові допомагає нам отримати відповідь на наші молитви. Вона ж зміцнює нашу віру щодо невидимого, тобто допомагає одержати впевненість в тому, що ми ще не бачимо, але очікуємо.

«Отже, насамперед дякую Богові моєму через Ісуса Христа за всіх вас, що віра ваша звідсиється по всьому світові. Бо свідок мені Бог, Якому служу духом своїм у звіданні Євангелії Його Сина, що я безперестанно загадую про вас і в молитвах своїх завжди молюся, щоб воля Божа щасливо попроварила мене коли прийти до вас» (Рим. 1:8-10).

«Тому й я, прочувши про вашу віру в Господа Ісуса і про любов до всіх святих, не перестаю за вас дякувати і в молитвах своїх за вас загадую» (Еф. 1:15-16).

«Ми дякуємо Богові, Отцеві Господа нашого Ісуса Христа, завжди за вас молячись» (Кол. 1:3).

Ідучи до Бога в молитві, передусім дякуймо Богові за все, а потім вже озвучуймо Йому свої потреби.

Згадаймо відомого біблійного героя — Іону. Тривалий час він опирався заклику Бога йти і проповідувати в чужу країну. Він всіляко намагався втекти від Бога і Його волі. Але, опинившись в череві риби, куди він потрапив після того, як його викинули за

борт матроси, він почав молитися Богові і благати Його. Все було безрезультатно. Але як тільки він почав дякувати Богові, Бог тут же визволив його з черева величезної риби. «А я голосною подякою принесу Тобі жертву, про що присягав я, те виконаю. Спасіння — у Господі!». І Господь звелів рибі — і вона викинула Іону на суходіл» (Іона 2:10-11).

Чимало християн переживають подібний стан — вони ніби в череві «величезних китів» під назвами «борги», «депресія», «розчарування» тощо. Порада для таких лише одна: почніть дякувати Богові за все за прикладом Іони. Вдячність приводить в дію віру і допомагає одержати відповідь на молитву.

Можливо, ви скажете, що вам нема за що дякувати Богові. Богові завжди є за що дякувати! Навчійся зауважувати дію Божої любові у своєму житті — може, хтось поруч мріє про те, що маєє сьогодні ви. Вчіться бути вдячними за все і завжди.

Згадаймо, як Ісус дякував Богові за п'ять хлібів і дві риби. Що сталося після цієї короткої молитви? Відбулося справжнє чудо: понад п'ять тисяч чоловік змогли насититися і ще навіть залишилося дванадцять кошиків їжі. Друга історія — про померлого Лазаря. Ісус подякував Богові за нього, і той воскрес. Наша віра звершується через вдячність Богові.

Вдячність — дорога до тріумфу. «А Богові подяка, що Він постійно чинить нас переможцями в Христі і запашність знання про Себе через нас виявляє на всякому місці» (2 Кор. 2:14).

Саме подяка Богові допоможе здобути перемогу і нести запашність Його любові на всякому місці.

СЕКРЕТИ СТОСУНКІВ З ГОСПОДОМ

«І Бог промовляв всі слова оці, кажучи: «Я — Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я — Господь, Бог твій, Бог заздрисний, що карає за провини батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене. І що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене і хто тримається Моїх заповідей. Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно. Пам'ятай день суботній, щоб освятити його. Шість день працюй і роби всю працю свою. А день сьомий — субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти і син твій, та дочка твоя, і худоба твоя, і прихोць твої, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його. Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі! Не вбивай! Не чини перелюбу! Не кради! Не свідкуй неправдиво на свого ближнього! Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невістки його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!» (2 М. 20:1-17).

Чотири заповіді тут присвячені стосункам з Господом (2 М. 20:3-11), шість заповідей — власній святості (2 М. 20:12-17). І в стосунках з Господом можна виділити основні секрети, від яких залежить глибина цих стосунків.

Мир Божий

Бог, створивши світ, закінчив Свій процес творення сьомим днем, у котрому відпочив від Своїх діл. У цей час спокою Він шукав близьких стосунків з людиною. Час близьких відносин з Богом у спокої проходить через вчення всього Святого Писання.

Таємна кімната, про яку вчив Ісус Христос, почалася ще в Старому Заповіті. Про неї говорив Господь Бог через образ скинії, в якій було святеє святих — місце, де Господь говорив лице в лице з людиною. Її ідея була закладена у виконаннях субот, щоб відвести людину від звичної життєвої метушні і вивільнити час для близьких стосунків з Богом.

Образ скинії і суботи потім втілювався в образ таємної кімнати, про яку говорив Ісус Христос: «А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері і помолися Отцеві своєму, що в таїні, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6). З часів служіння Ісуса Христа у таємній кімнаті людського серця будуються особисті стосунки між людиною і Богом.

У нашому житті повинні бути щонайменше дві таємні кімнати. Перша таємна кімната — це наша реальна молитовна кімната, де ми шукаємо обличчя Божого. Можливо, це місце в нашому домі, де ми можемо усамітнитися, заспокоїтися від діл і помолитися.

Друга таємна кімната — це глибинний стан нашого серця. Ми можемо перебувати там, де присутні багато людей, але при цьому спілкуватися з Богом у глибині нашого серця.

Найтяжче для нас — увійти в таємну кімнату, тобто усамітнитися, усунути від звичних діл, турбот, щоб серце в цю мить належало тільки Господу. Господь говорив: «Зачини свої двері...» Багато християн не вміють «зачиняти ці двері» і навіть приходячи в молитовний стан перед Богом, вони продовжують думати про свої справи. «Зачини двері» — це зусилля, тверде рішення, врешті-решт, жертва з нашого боку.

Бог ненавидить ідолів

«Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я — Господь, Бог твій, Бог заздрисний, що карає за провини батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене» (2 М. 20:4-5).

Ідоли — це різні людські захоплення, які виводять собі людина. Ними можуть бути інші люди, політика, мистецтво, музика, діти, риболовля, машина і навіть ми самі.

Коли в нас появляються ідоли, серце перестає належати Господу. Ми несемо з собою в християнство ідолів, яких мали в колишньому житті. Так вчинила Рахіль, коли втекла зі своїм чоловіком Яковом з дому. «А Лаван пішов стригти отару свою, а Рахіль покрала домових божків, яких батько мав» (1 М. 31:19).

Присутність ідолів у нашому серці краде благословення і віддаляє нас від Господа.

Бог ненавидить гріх

«Бо Я — Господь, що вивів вас із єгипетського краю, щоб бути для вас Богом. І будьте святі, бо святий Я» (3 М. 11:45).

Господь Бог говорив про те, що коли людина прагне мати з Ним близькі стосунки, вона повинна в усьому уподібнитися Господу, у тому числі і у святості.

«Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не увійдете в Царство Небесне!» (Мт. 5:20).

Гріх ображає Бога. Гріх стає між нами і Богом стіною відчуження.

«І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя» (Об. 21:27).

Свого часу цар Давид молився про те, щоб Господь Бог не відкинув його від Себе, розуміючи, що через свої гріхи він може втратити стосунки з Богом і може бути відкинутий.

«Помилуй мене, Боже, з великої милости Твоїєї і з великого милосердя Свого заглянь беззаконня мої! Обмий мене зовсім з мого беззаконня й очисти мене від мого гріха. Бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно. Тобі, одному Тобі я згрішив і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм. Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя. Ото, полюбив єси правду в глибинах і в таємних речах виявляєш премудрість мені. Очисти ісопом мене — і буду я чистий, обмий Ти мене — і я стану біліший від снігу. Дай почути мені вітху й радість — і радітимуть кості, що Ти покрушив. Обличчя Своє заховай від гріхів моїх і всі беззаконня мої позагладжуй. Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови. Не відкинь мене від Свого лица й не бери Свого Духа Святого від мене» (Пс. 51:3-13).

Необхідно пам'ятати про це і берегти себе для Бога, докладаючи всіх зусиль і не нехтуючи близькими стосунками з Ним.

Ворог буде заважати нам

Диявол буде зазіхати на нашу таємну кімнату, буде підкидати нам ідолів і красти нашу святість. Наша відповідальність — протистояти йому і не дозволяти йому це робити.

Коли Авраам приготував жертви для Господа Бога, йому довелося захищати їх від зазіхань хижих птахів. Це — прообраз демонічних атак.

«Він же (Господь) промовив до нього: «Візьми трілітне теля, і трілітню козу, і трілітного барана, і горлицю, і пташеня голубине». І взяв він для Нього все те, і розсік його пополювині, і дав кожному частину його відповідно до другої, але птаства не розсік. І зліталося хижє птаство на трупи, та Авраам відганяв його (1 М. 15:9-11).

Сатана намагався спокусити навіть самого Господа Ісуса в пустині: «Тоді каже до нього Ісус: «Відійди, сатано! Бо ж написано: Господеві Богові своєму вклоняйся і служи Одному Йому!». Тоді позоставив диявол Його. І ось ангели приступили і служили Йому» (Мт. 4:10-11).

ВКРАДЕНИЙ ГАМАНЕЦЬ

У старій церкві недільного ранку зібралися близько 40 привітних чоловіків і жінок. Помітно бентежачись, увійшов і присів на найближчу до дверей лавку бідно одягнутий юнак. Він прийшов до церкви втретє у своєму житті. Рано осиротів, і вулиця підхопила його у свій «інститут», але йому завжди було незручно серед п'яних лихословів, а в добрі компанії його не приймали через бідність і неосвіченість. Одного разу мама його приятеля попросила провести її на недільне зібрання, бо син її працював того дня, а вона була не дуже здорова. Молодий чоловік погодився. І був здивований — зовсім поруч інший світ! Наступної неділі він прийшов уже сам, і ось знову прийшов.

На початку була молитва. Потім всі присутні співали гімни прославлення Господу, потім — проповідь пастора. Юнак і не підозрював, що цього разу він почує живу проповідь від Самого Господа Ісуса. А сталося ось що.

Після молитви почувся жіноче схлипування на передній лавці. Жінка, що стояла поруч, сказала:

— Вибачте, тут... У цієї сестри під час молитви пропав гаманець...

Пастор запитав:

— Сестро, ви впевнені, що не забули його вдома?

— О, ні! Він був тут, у сумочці, поруч на лавці. А тепер нема...

Пастор спокійно сказав:

— Дорогі брати і сестри, якщо хтось знає, де зараз цей гаманець... Ми будемо молитися за того, хто знає... Просто під час молитви покладіть його на місце.

Коли він говорив, юнакові здалося, що пастор кинув погляд на нього. Він почервонів і ледь не закричав: «Ні, це не я!». Усі старанно заплющили очі і почали молитися:

— Господи, відкрий цій людині, що брати чуже — гріх. Нарозум її дай сміливості виправити цю помилку. Нехай вона покладе гаманець на місце.

Коли сказали «амінь», пастор подивився на заплакану сестру, а потім поволив пере-

вів погляд на бідного юнака. Погляд перехопили інші. Єдина думка з цього питання виникла раніше, ще до молитви, адже хто ще міг це вчинити?..

— Помолімся, брати й сестри, дамо цій людині благословенний шанс і час покаятися і назавжди вирвати злий корінь з серця. А найголовніше — нехай Господь під час молитви промовить до серця цієї душі.

Усі схилилися на коліна і почали щиро благати Бога про милість до крадія, забувши навіть про ображену сестру. Наш герой готовий був бігти на край світу і не повертатися сюди ніколи в житті, але... Тоді вже точно всі назавжди залишаться при думці, що він — злодій. А можливо... Ну, не може Господь не відповісти на їх молитви! І він сам почав молитися щиро і зі сльозами:

— Господи, спаси мене! Нехай той, хто взяв гаманець, покладе його на місце, прямо зараз! Врятуй мене, благаю! Так, я великий грішник, карай мене як хочеш, тільки не так, благаю!

Він замовчав і гірко заплакав. На пам'ять приходили всі негідні вчинки і гріхи юності. Їх було так багато, що відчай приглушував слабку надію на прощення. Звичайно, він заслужив такого покарання...

Раптом цілком виразно він почув у своєму розумі голос. І сразу усвідомив, Хто

промовляє до нього. «Сину Мій, Я простив всякий твій гріх і омив Своєю Кров'ю, як ти просив Мене. Я не пам'ятаю твої гріхи, у Моїй книзі їх нема. Але зараз Я прошу тебе, Мені це дуже важливо, від цього залежить доля твого ближнього, його Вічна доля, розумієш? Встань після молитви і скажи, що ти взяв гаманець. Зроби це заради Мене. Зможеш?».

Юнака переповнив такий жах, що й сльози припинилися, йому почало здаватися, що зупинився навіть час і у всьому всесвіті лишився один тільки звук — стук його пульсу. «Як, Господи? Я скоріше помру, ніж зможу це зробити. До того ж визнати чужий гріх своїм — це також гріх, адже це обман».

Апостол Петро говорив з цього приводу: «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи як лев, що шукає пожерти кого. Протівтеся йому, тверді в вірі, знавши, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світі. А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалить вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, укріпить» (1 Петр. 5:8-10).

Відновлення взаємин

Щоб відновити глибину взаємин з Господом, потрібно насамперед очистити своє серце від ідолів та гріха.

Якщо так трапилося, що в нове життя ми з собою принесли старих ідолів чи дозволили поставити їх в наше серце, нам необхідно розправитися з ними. Присутність ідолів в серці людини не дозволить наближатися до Бога і поклонятися Йому.

Коли Господь Бог покликав Гедеона очолити визвольний рух в Ізраїлі, перше, що Він сказав зробити, — зруйнувати ідола.

«І сталося тієї ночі, і сказав йому Господь: «Візьми бичка з волів батька свого, і другого бичка семилітнього, і розбий Ваалового жертівника батька свого, а святе дерево, що при ньому, зрубай. І збудуєш жертівника Господеві, Богові своєму, на верху цієї твердині, у порядку. І візьмеш другого бичка, і принесеш цілопалення дровами з святого дерева, яке зрубавеш» (Суд. 6:25-26).

Щоб почати наближатися до Господа, насамперед потрібно виявити ідолів і розправитися з ними.

«А тепер бійтеся Господа й служіть Йому в невинності та в правді, і повідкидайте богів, яким служили ваші батьки на тому боці Річки та в Єгипті, та й служіть Господеві... А тепер покиньте чужих богів, що серед вас, і прихиліть своє серце до Господа, Бога Ізраїлевого» (Єг. 24:14, 23).

Наявність гріха в нашому житті не дозволить нам наблизитися до Бога. Бог Святий. Щоб почати наближатися до Нього, необхідно розправитися зі своїми гріхами. Гріх вимагає сповідання. Якщо тяжко позбутися гріхів самотійно, сповідайтеся при свідках. І вам допоможе кров Христа і віра в Його перемогу на Голгофі.

«Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Нам необхідно здобути повну перемогу над гріхами. Повне покавання — це повне звільнення від гріховної залежності.

Шукаймо спокою і глибинних стосунків з Господом в таїні. Відновімо свою таємну кімнату. Визначмо час для глибокої молитви і намагаймося берегти своє рішення шукати Господа.

Будьмо постійними в молитві. І Господь обов'язково відповідно на таку постійність, адже Він багато разів говорив про те, що Сам буде допомагати нам підніматися й перемогати.

«А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а неперушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа! Вірний Той, Хто вас кличе, — Він і вчинить оте!» (1 Сол. 5:23-24).

Валерій Алімов.

«Сину Мій, на хресті Я вчинив так само — гріхи всього людства Я визнав Своїми і помер за них в соромі і катуваннях. Ти ж не помреш. Зроби це заради Мене».

Молитва закінчилася, усі стояли в очікуванні відповіді на таку гарячу молитву. Чекали зізнання юнака, впевнені, що він і є той злодій. І юнак, по щоках якого лилися сльози, поволив підвестися.

— Це я взяв гаманець... — лише й зміг вимовити він, потім закрив обличчя руками і гірко заридав.

У церкві почалося урочисте прославлення Господа за почуту молитву, всі дякували Йому за чудо покавання, яке Він дарував нещасному юнакові за їх молитвою. Коли молитва вдячності закінчилася радісним і полегшеним «Амінь!» і всі вже всілися на свої місця, раптом підвівся інший молодий чоловік, племінник пастора. Він повільно опустив в кишеню руку, дістав вкрадений гаманець і промовив:

— Це я взяв його. Ось він... Сам не знаю, навіть я це зробив...

Він поклав гаманець на лавку і поспішно покинув зібрання. Такої тиші ця церква не знала, напевне, з дня відкриття. Мовчали всі, ніхто не смів очей звести. Бідний юнак стояв в оціпенінні, дивуючись тому, що сталося. По всій церкві один за одним віруючі схилилися на коліна і тепер вже пошепки промовляли свої молитви. Одне слово повторювалось найчастіше: «Прости!». Закривши обличчя руками, мовчки плакав пастор. Тільки один з присутніх плакав не від сорому і каяття, а від радості. «Господи, я тепер завжди буду слухати Тебе, тільки допоможи мені!».

ЛЮДИНА, КОТРУ ВЖИВАЄ БОГ

І справді, котру людину вживає Бог? Ту, що відповідає на заклик Бога (2 Сол. 2:13, Ів. 15:16). Спасенна людина не може не хотіти жити за волею Божою. Якщо вона живе не за планом і волею Бога, то за чітким планом і волею тоді живе? Писання говорить, що Христос помер, щоб ті, що живуть, вже не для себе жили, а для Того, Хто помер за них і воскрес, щоб і вони воскресли.

Бог вживає людей віри! Той, хто сумнівається, нічого не одержить. Тому важливо, щоб ми довіряли Богові! Якби Авраам не повірив Господу, Бог не міг би вживати його. Господь говорить, що нам достатньо

віри з гірчичне зернятко. Недовіра Богові — віра дияволу. Тому так важливо навчитися надіятися на заповіді Божі. Коли ми читаємо Біблію, чи ми справді віримо Богові?

Бог вживає людину, яка не дорожить своїм життям заради плану і волі Божої! Праведний — той, хто до кінця йде за Богом! Бог вживає того, хто любить людей, любить свою країну, свою церкву! Бо якщо ми не будемо любити людей, ми не зможемо виконати волю Божу. Якщо ми не будемо любити свою країну, у нас не вистачить сили змінювати її.

Любити людей — не означає жаліти їх, а означає палати Божою любов'ю до них, щоб змінювати їх.

Любити церкву — це означає любити те, що Бог хоче робити через церкву!

Найголовніше в моєму житті — це служіння Богові і Сам Бог! І тоді Він буде вживати мене у Своїх планах.

ЩО ЩЕ МОЖНА СКАЗАТИ НЕВІРУЮЧІЙ ЛЮДИНІ?

Ми намагаємось нести людям високу істину Євангелія. Але часто відбувається наступне. Ми кажемо: «Христос помер за тебе». Нам відповідають: «Я не просив за мене помирати». Ми кажемо: «Господь спас тебе». Нас запитують: «Від чого?». Ми починаємо лаяти людину пеклом — вона дивиться на нас, як на бабусю, що розповідає казки.

Чому так відбувається? Тому, що ми намагаємось відповідати на незадані запитання. Ми видаємо звичні нам словесні штампи, але для невіруючого це жаргон, причому справді незрозумілий.

Тому треба спочатку «спровокувати» у співрозмовника правильні запитання, відповіддю на які й стали би високі істини Євангелія. А зробити це можна за допомогою зустрічних запитань. Ми чомусь думаємо, що нам нема про що запитувати

у невіруючої людини, що нам все зрозуміло в її світогляді. Це помилка.

Коли читаєш Послання до римлян, складається враження, що Павло не мав поняття ні про яких атеїстів: «... тому, що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:19-20). Глибину цих слів ми розуміємо не завжди.

Виявляється, творіння просто не залишає можливості для людини «не знати про Бога». Сьогодні ми знаємо про всесвіт більше, ніж знав Павло. Ми значно краще розуміємо, наскільки складні механізми матеріального світу. Окрім галактик, різних форм життя, у тому числі вельми складних, у всесвіті існує один феномен, складний і загадковий до неможливості — людська свідомість, людська цивілізація і культура, людський дух. Нема нічого складнішого за це. Запи-

таймо невіруючого, як могло трапитися, що так багато найскладніших механізмів — від фізичних до духовних — виникли «самі собою», у результаті гри випадку.

Друге запитання ще важливіше: як може бути, що існування всіх цих складних механізмів абсолютно безглузде? Адже якщо Бога нема, нема Його задуму, то все, що ми бачимо у світі, що нас оточує, усе, що ми бачимо у своїй душі, у своїх духовних потребах, — все це безцільне. Це безглуздя — усі ці складні механізми виникли «самі собою» і «без всякої мети». Виходить, що ми летимо «бізнес-класом в нікуди з нізвідки», звершуємо дуже дорогу подорож на високотехнічному транспорті, але при цьому мета цієї подорожі відсутня, а транспорт виник «сам собою».

У тому то й річ, що апостол Павло був мислителем надзвичайно глибоким. Через розгляд творіння відкривається саме Бог, а при спробі Його заперечення відкривається безодня.

Прем'єрний показ «Суперкниги».

ДОВГООЧІКУВАНЕ ПОВЕРНЕННЯ!

12 квітня в кінотеатрі «Київ» відбувся прем'єрний показ нової версії мультиплікаційного серіалу «Суперкнига». Уперше близько 600 дітей і дорослих побачили новий мультфільм на великому екрані кінотеатру. Організатор заходу — ексклюзивний представник телекомпанії «The Christian Broadcasting Network» — Асоціація милосердя «Еммануїл». У заході взяли участь зірки шоу-бізнесу, релігійні лідери, представники засобів масової інформації, благодійних фондів та організацій, а також їхні діти.

У рамках прем'єрного показу пройшла прес-конференція на тему: «Вплив телевізійного та інтернет-контенту на розвиток дітей та підлітків». У прес-конференції взяли участь Стівен Пол Вебер, президент Асоціації «Еммануїл», Людмила Стебенєва, керівник проекту «Суперкнига», начальник служби у справах дітей Київміськдержадміністрації Микола Кулеба, а також Михайло Черенков, доктор філософських наук.

Стівен Вебер назвав мультфільм «Суперкнига» інструментом, за допомогою якого можна впливати на нинішнє покоління дітей. «Ми бажаємо, щоб діти знали, що Бог є. Коли ми опиняємось в важких обставинах, Він може допомогти нам», — сказав президент Асоціації «Еммануїл».

Класична версія мультфільму «Суперкнига» в 90-х роках ХХ століття отримала понад 6 мільйонів відгуків від глядачів країн СНД. Людмила Стебенєва розповіла, чому виникла необхідність актуалізувати цей мультфільм за допомогою сучасної анімації, а також поділилася мріями і планами проекту на майбутнє.

«Мультфільм «Суперкнига» — це добре, цінне послання, яке може змінити життя кожної дитини. Ми віримо, що біблійні історії, які несуть вічні духовні принципи, обов'язково принесуть плоди, через 10-15 років ми побачимо людей, які скажуть, що їхнє життя змінилося завдяки «Суперкнизі», — висловила сподівання керівник проекту.

Микола Кулеба як представник служби у справах дітей навів невтішні статистичні дані щодо дитячої злочинності і заявив, що він зробить все можливе, щоб у Києві школярі ознайомилися з мультфільмом

«Суперкнига» і щоб християнські цінності були доступними для кожного з них.

«Сьогодні інформаційний простір перенасичений жорстокістю настільки, що психіка дитини не витримує. Дослідження говорять, що дитина бачить більше 300 актів насильства по телебаченню за день. Той продукт, який ми сьогодні бачили, — це яскрава крапка, і хотілося б, щоб вона розрослася і покрила нашу країну та інші країни» — зазначив Микола Кулеба.

Михайло Черенков назвав «Суперкнигу» «головним проектом з усіх можливих», тому що він намагається показати актуальний образ Біблії і запропонувати біблійні історії для сьогодення, для вирішення проблем і питань.

«Це все дуже серйозно, тому що на цих історіях формуватиметься нове покоління українців. Нам потрібно сьогодні повернути віру в майбутнє, а без віри в Бога це неможливо, адже саме Він управляє історією і Йому належить майбутнє. «Суперкнига» справді може стати найважливішим фактором після Майдану у формуванні нової України, нового суспільства, нових людей».

Ксенія Кузнюк.

Прес-служба Асоціації «Еммануїл».

Київська богословська семінарія «Благодать та істина»

оголошує набір студентів на 2014-2015 навчальний рік і пропонує наступні навчальні програми:

СТАЦІОНАРНІ ПРОГРАМИ

«Бакалавр богослов'я»

Програма розрахована на 3 роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії Церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньоєврейської мов, а також реалізації набутих знань на богослужіннях, молитовних і євангелізаційних зібраннях, в індивідуальних євангелізаціях.

«Магістр богослов'я»

Програма розрахована на 2 роки навчання. Обов'язковою умовою для вступу на цю програму є наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти. Перевага надається тим, хто має досвід практичного служіння і бажає пов'язати своє життя з християнською освітою або поглибити свої знання для більш ефективного служіння в церкві.

«Вчитель-місіонер»

Студенти навчаються в семінарії за програмою «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в Національному університеті «Острозька академія» або в інших університетах України на очно-заочній формі навчання (три сесії в рік). Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше 3 років вчителями, передбачена спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання для тих, хто навчається на контрактній основі.

На стаціонарних програмах навчання, проживання і харчування безкоштовні

ОЧНО-ЗАОЧНІ ПРОГРАМИ

«БАКАЛАВР СЛУЖІННЯ»

Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 3 роки навчання (кожного року по 6 п'ятиденних сесій).

«МАГІСТР СЛУЖІННЯ»

Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 2 роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

«Фельдшер-місіонер»

1. Програма проводиться спільно з СІMinistry

2. Очно-заочна програма «Християнський служитель» (спеціалізація «місіонер»)

Розрахована на 2,5 року і складається з 2 п'ятиденних сесій і 40 субот (по 7 годин занять). Ця програма реалізується на базі нашої семінарії безкоштовно.

3. Стаціонарна програма «Фельдшер»

Реалізується на базі Київського медичного коледжу імені П. І. Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови не нижче 124 балів. Після закінчення навчання в коледжі випускники отримують диплом фельдшера державного зразка.

Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше 3 років фельдшерами, передбачається спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку для тих, хто навчається на контрактній основі.

Студенти, які навчаються за програмами «бакалавр служіння» і «магістр служіння», забезпечуються гуртожитком і триразовим харчуванням на час сесій, а також вносять добровільні пожертвування за кожну сесію в розмірі 200 грн.

Більш детальна інформація:

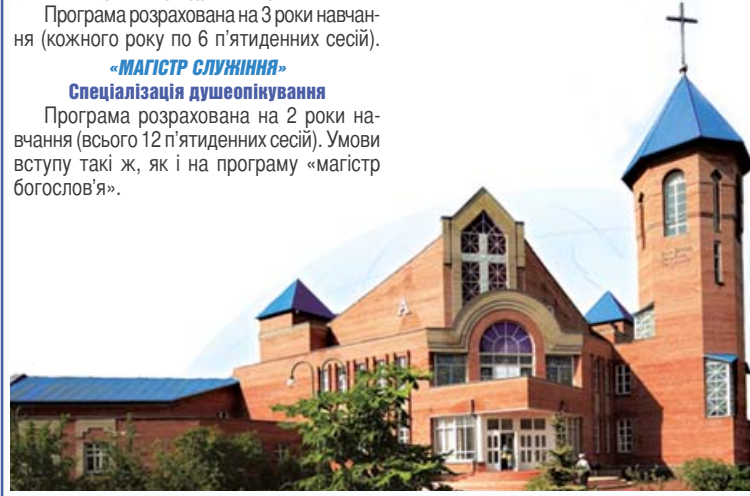
тел. (044) 411-15-88, 467 89-11,

моб.: 063 124 10 92

skype: gt-seminary,

e-mail: seminary@tut.ua

сайт семінарії www.gtseminary.kiev.ua

**№ 5 (116) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2014 р.**

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726